

*Bijbelstudies
bij
Galaten*

*Bijbelstudies
bij
Galaten*

door

J.N. Darby

MISCELLANEOUS No. 3

ISBN 90-70926-44-X

Inleiding

De aanleiding voor het schrijven van de Brief aan de Galaten was het werk van zekere Christenen, die streden voor de instandhouding van de Joodse wet. Zij beweerden, dat waarachtig geloof in Christus niet voldoende was om behouden te worden. Zij leerden, dat iemand die zich van het heidendom en van de afgoderij bekeerd had, besneden moest worden. Hij moest al de voorschriften van de wet van Mozes houden. Anders kon hij niet behouden worden. (Hand. 15:1). Bij deze verkeerde en zondige leer kwam ook nog de verwerping van de dienst en het apostelschap van Paulus. Paulus was immers niet gezonden door Petrus of één van de andere apostelen! Zij drongen aan, zoals men in onze dagen, zo vaak doet, op apostolische successie.

Paulus schrok niet terug voor deze aanval. Hij kwam het overal tegen. Maar in dit geval waren al de Galaten meegevoerd door het kwaad. Paulus richt de punt van het zwaard op de vijand – want het was de vijand van de zielen, die in werkelijkheid aan het werk was. De waarheid van het evangelie stond op het spel. Paulus legt er de nadruk op dat het niet mogelijk is om de wet en het evangelie aan elkaar te koppelen. Het evangelie erkent volledig het gezag van de wet, die door God is gegeven. Als iemand onder de wet is, moet hij de wet houden en alles doen wat de wet eist. Maar dan is Christus dus tevergeefs gestorven.

Paulus bestempelt apostolische successie als een fabel. De dienst van het Woord vindt zijn oorsprong niet in de opdracht van een mens; een aanstelling in de dienst gebeurt ook niet door middel van een mens, maar rechtstreeks door Christus Zelf en God, in de kracht en door het werk van de Heilige Geest. Paulus beroemde zich er op dat hij onafhankelijk was van Petrus en de andere apostelen. De valse leraars verweten het hem, alsof er iets bij hem ontbrak. Zij weigerden het apostolisch gezag van Paulus, dat hij rechtstreeks van de Heer ontvangen had, aan te nemen. Daar begint de Brief mee.

Het is opvallend, dat Paulus het veel moeilijker had met de toestand van de Galaten dan met die van de Korinthiërs. De Galaten wilden zich onder de wet stellen. De Korinthiërs hadden een zeer slechte wandel. Paulus wilde niet naar Korinthe gaan, maar hij zei al het goede dat er over hen te zeggen was, om hen zodoende terug te roepen tot een wandel, die een Christen past. Maar in Galaten neemt hij meteen stelling tegen het kwaad, waarin zij gevallen zijn. Zonder één vriendelijk woord, behalve de zegen, waarmee al zijn brieven beginnen. Zonder groeten aan het eind, zonder één woord van liefde. Het is allemaal koel en streng. Toch was zijn hart vol van liefde voor hen. Dat blijkt duidelijk, want hij was bereid om opnieuw in barensood te zijn van hen. Mozes daarentegen was niet in staat de last van het volk te dragen en had de gedachte dat hij hen zelfs maar éénmaal gebarnd had, afgewezen.

De Galaten gaven de grondslagen van het Christelijk geloof op. Zij gaven het geloof prijs als het enige middel dat met kracht werkt in de ziel. Ze hadden de waarheid omtrent de Persoon van Christus niet losgelaten, evenmin het geloof dat Hem erkent; maar zij hadden de grondslag van het geloof volkomen verlaten met betrekking tot de rechtvaardiging van de ziel. Zonder onderhouding van de wet van Mozes was, volgens hen, het werk van Christus niet voldoende. Het is het begin van alle bederf dat in de gemeente binnengekomen is. Niet altijd in dezelfde vorm, maar wel steeds hetzelfde misleidende beginsel. Volgens dit beginsel zijn werken nodig voor de rechtvaardiging en wordt de zegen verkregen door onderhouding van inzettingen.

Er is een fundamenteel verschil. Volgens het éne stelsel krijgt een gelovige het leven door de werkzaamheid van de Geest van God door middel van het Woord; volgens het andere door inzettingen en werken van de mens. Het één stelt de mens voor als zondaar, die opnieuw geboren moet worden; wat plaats vindt door de Geest van God, door middel van het Woord. We zijn door genade geroepen en voor eeuwig gerechtvaardigd door het bloed van Christus. We zijn aangenaam gemaakt in Hem voor God, door het werk dat Hij aan het kruis volbracht heeft. Nieuwe mensen, geschapen in Chris-

tus tot goede werken, waardoor het leven dat wij ontvangen hebben wordt gezien. Het andere leert dat een zondig mens wedergeboren wordt in de inzetting van de doop. Hij ontvangt vergeving als hij nog geen zonden gedaan heeft. Daarna ontvangt hij genade door verschillende inzettingen. Van tijd tot tijd worden hem opnieuw de zonden vergeven door het sacrament van boetedoening, voor de kleine dagelijkse zonden en als hij de hostie ontvangt. Tenslotte komt hij in het vagevuur om gestraft te worden. Zo wordt God tevredengesteld door de omvang van het lijden, dat evenredig is met de zonden die hij gedaan heeft*. In dit stelsel krijgt men leven door werken en met behulp van sacramenten. Het andere stelsel leert dat de gelovige volkomen gerechtvaardigd is voor God, door het werk van Christus. Hij gelooft in de Heer Jezus, heeft deel aan het goddelijk leven, is verzegeld door de Heilige Geest en heeft vrede met God. Hij wacht op de komst van Christus om hem tot zich te nemen in de hemel. Daar ging de Heer Jezus heen om ons plaats te bereiden. De apostel dringt aan op de waarheid van gerechtigheid op grond van geloof, een nieuwe schepping in ons en een nieuw leven. De apostel verklaart: als er iets toegevoegd wordt aan Christus, als men de behoudenis zoekt in eigen gehoorzaamheid, dan heeft Christus tevergeefs geleden. Het is een ander evangelie. Er kan geen ander evangelie zijn. Maar laten we aandachtig onderzoeken wat de apostel zegt.

* De gangbare gedachte, dat de vlammen van het vagevuur de ziel reinigen, is tegengesteld aan de ware Roomse leer: zij die niet gerechtvaardigd zijn, worden er niet aan overgegeven; die gaan naar de hel.

1. Een geroepen en onafhankelijke apostel

Paulus begint te vertellen over zijn roeping tot de dienst – hoe hij apostel geworden was. Hij zegt meteen dat hij apostel is. Zij ontkenen dat. Maar een apostel niet van mensen en ook niet door een mens. Niet door Petrus, of door iemand anders; wie het ook mocht zijn. Apostel door Jezus Christus – wat veel beter is – en God, de Vader, die Hem uit de doden heeft opgewekt. Dat is de ware bron van alle zegen en van alle gezag. Mensen, die niet van de waarheid houden vragen altijd met welk gezag de waarheid verkondigd wordt. Aan de Heer vroegen ze dat en ook aan de apostelen. Zo ook in onze dagen. Kerkelijk gezag, vastgesteld door middel van verordeningen, staat altijd vijandig tegenover de waarheid. Als een bedienaar van het Woord op dit gezag steunt, wordt hij algemeen erkend als dienaar van God. Maar men verhindert God te werken buiten die verordeningen om die henzelf belangrijk maken.

Paulus erkende geen andere bron voor zijn dienst dan God en de Heer Jezus Christus. De Heer Jezus had hem uitgekozen en geschikt gemaakt voor deze dienst; Hij had hem geroepen en hem later, nadrukkelijk gezonden door de Heilige Geest (Hand. 13). De Heilige Geest had hem de bewijzen van zijn apostelschap gegeven in de dienst die hij verrichtte en door de wonderen die hij deed. Het geloof hoort te rusten in de kracht van de Heilige Geest, die bij Paulus openbaar werd en door de kracht van God ook in hun eigen harten werkte. Het evangelie bereikte hen door de middelen die het God goeddacht. Hij koos Paulus en gaf het bewijs door de kracht van de Heilige Geest. Aan de vruchten kent men de boom. Dat is de enige echte dienst; hoewel niet allen apostelen zijn.

Vers 2. Paulus verbindt al de broeders, die bij hem waren, met hemzelf. Door het Judaïsme aan te nemen, hadden de Galaten zich gekeerd tegen alle Christenen, die door de hemelse waarheid waren

verlicht en zich door genade verheugden in de ware Christelijke vrijheid. De Joden trachtten de zielen te onderwerpen aan een stelsel dat tenietgedaan was door de dood van Christus. Zij hielden vast aan wat de heerlijkheid van hun volk was. Maar die tijd was voorbij. Het ging om de vrijheid van het Woord van God. Om de vrijheid van God Zelf. God was zeker vrij om Zijn evangelie, om Zijn heil, te zenden naar wie Hij wilde en door de middelen die Hij Zelf uitkoos. Zijn wil gebeurt altijd. De Deurwachter, de Heilige Geest opent de deuren. Zo was het bij de Heer, die alleen het Hoofd is van alle ware dienst.

Nu worden er geen wonderen gedaan om te bewijzen dat de dienst die verricht wordt echt is. Johannes de Doper of de profeten bij de Joden deden evenmin wonderen. De bewijzen voor de echtheid van de dienst zijn *het woord en de vruchten* die het draagt. *Het woord* door de waarheid zelf en *de vruchten* door hun karakter en kracht. Tegenstand en vervolging kunnen komen, maar dat is niets nieuws. De Heer en de apostelen ondervonden tegenstand ondanks de machtigste wonderen. God zal altijd Zijn eigen voornemens in vervulling doen gaan; Zijn Woord keert niet ledig tot Hem weer. Het doet wat Hem behaagt en volbrengt waartoe Hij het zendt.

De wet is van toepassing op een mens in de wereld. De wet veronderstelt dat de mens tot de wereld behoort. Hij voorziet een kind van Adam van een regel, een richtsnoer waarnaar hij zijn weg hoort te gaan. In al zijn verhoudingen, waarin hij zich bevindt, is de wet zijn plicht. Zowel ten opzichte van God als ten opzichte van zijn naaste. Daarbij komt nog het verbod om te voldoen aan zijn begeerte. Dat verbod oordeelt niet alleen zijn uiterlijke gedrag, maar ook wat binnen in zijn hart leeft. Misschien dat iemand al de uiterlijke geboden houdt en van zichzelf denkt dat hij rechtvaardig is; maar het vlees is boos en zondig en hij moet de begeerte wel ontdekken in zijn eigen hart. Een uiterlijk rechtvaardige wandel kan eigenge-rechtigheid voortbrengen. De aanwezigheid van de begeerte maakt ons tot zondaars voor God, Die het hart doorzoekt. In Zijn heilig oog is men ongeschikt om de hemel binnen te gaan.

We hebben niet alleen gezondigd, we zijn zondaars. Daarom

erkent het onechte Christendom de begeerte niet als zonde in iemand die gedoopt is. Want men heeft geen remedie voor de boom die slecht is. De wet geeft daar geen geneesmiddel voor. De wet veroordeelt de zonden. De wet kan, waar God werkt, de zonden aan het licht brengen. Maar de wet neemt geen zonden weg. De wet kan de gelovige niet rechtvaardigen als er zonden zijn. De wet kan geen nieuw leven geven. Dat is niet het werk dat God aan de wet heeft toevertrouwd. De wet is de regel van God en heerst op gezag van God over de kinderen van Adam, die voor hun gedrag verantwoordelijk zijn in de wereld. Daarom is de mens verloren, want er is niemand zonder begeerte of zonder zonden. De wet spreekt een vloek uit over hen die gezondigd hebben en verbiedt de begeerte. Dat kan niet anders als de volmaakte wet van God. Maar de genade, Christus, de Zoon van God, is gekomen om ons met God te verzoenen en ons vrij te maken van de toestand waarin we waren door onze eigen zonden en door de zonde van Adam. Christus gaf Zichzelf opdat Hij ons trekken zou uit de tegenwoordige boze eeuw, naar de wil van onze God en Vader (vers 4). Als we belijden dat we Christenen zijn, dan belijden we dat we met Christus gestorven zijn en niet meer tot de wereld behoren die Christus heeft verworpen. Want we zijn niet meer in het vlees dat Christus gekruisigd heeft.

Vers 6. De apostel begint dus zonder omwegen, de Galaten wegens hun ontrouw en onstandvastigheid terecht te wijzen. Zij hadden van de apostel het evangelie ontvangen en de waarheid ervan losgelaten. Zij gaven de genade op die in Christus was geopenbaard – om een ander evangelie aan te nemen, dat in werkelijkheid geen ander evangelie was. Het was iets anders, dat het evangelie van Christus ondermijnde. Het enige ware evangelie lieten zij los en ze stelden zich onder de wet terwijl zij door de genade waren geroepen. Er waren sommigen die hen in verwarring brachten en die het evangelie van Christus verdraaiden. Er is en er kan maar één evangelie zijn. God heeft ons één evangelie gegeven voor de redding van zondaars.

Door Zijn oneindige genade en door Zijn genade alleen, gaf Hij Zijn eniggeboren Zoon om Mens te worden en voor ons te sterven. Zijn liefde was de enige oorzaak. Niemand heeft het aan Hem voor-

gesteld of Hem overreed om Zich te ontfermen over zondaars. Niemand kon zo beseffen wat er nodig was als God, niemand kon volbrengen wat nodig was, dan alleen een Goddelijk Persoon. De Vader heeft Hem een lichaam toebereid en de Zoon kwam om Zijn wil te doen, om te redden. De Zoon heeft het werk, dat aan Hem was toevertrouwd, volbracht, Gode zij dank! en de Heilige Geest heeft dit evangelie bekendgemaakt. De liefde van God is openbaar geworden in de gave van Zijn Zoon. Nadat de Zoon het werk volbracht had, is Hij, als Mens, gaan zitten aan de rechterhand van God. Door dit evangelie brengt Hij zielen tot bekering.

God heeft geen ander evangelie en kan geen ander evangelie hebben. Hij kan het werk van Zijn Zoon niet vergeten. Hij rust daarin volkomen en is daardoor volmaakt verheerlijkt. God kan geen ander evangelie aanbieden, of er iets aan laten toevoegen door een mens alsof het werk van Christus onvolmaakt zou zijn, alsof het volmaakt zou zijn op dit of dat na. Als Mens is Christus gaan zitten aan de rechterhand van God, nadat Hij het werk der verzoening voor alle gelovigen had volbracht en nadat Hij door Zichzelf de reiniging van hun zonden tot stand had gebracht. Nadat Hij was gaan zitten aan de rechterhand van de Majesteit in de hemelen, werd bekend gemaakt dat het werk, dat ons behoudt, volbracht is. Elke leer, die iets anders eist, of zich aanmatigt, dat de mens er iets aan toe moet voegen om het volkomen te maken, loochent, de volmaaktheid van het werk der verzoening van Christus d.w.z. loochent dat Hij het verlossingswerk heeft volbracht. De Geest van God werkt in het hart om ons het besef te geven van onze schuld voor God. Hij maakt ons duidelijk dat wij het offer van Christus nodig hebben. Wij moeten opnieuw geboren worden om het koninkrijk van Christus binnen te gaan. De Heilige Geest, die in de Christen woont, brengt vruchten voort, die passen bij het nieuwe leven waaraan we door genade deel hebben. Dat alles is waar. Maar voor het verlossingswerk, voor het wegdoen van de zonde en voor onze reiniging van de zonden en om ons gerechtigheid van God te maken in Christus, aanvaardt God niets anders dan de dood van Christus. God heeft laten zien dat Hij Zijn dood heeft aangenomen, want Hij heeft Christus uit de doden opgewekt en

Hem, als Mens, een plaats gegeven aan Zijn rechterhand in de heerlijkheid, die Hij had voordat de wereld was. Hij staat de mens niet toe iets aan dat werk toe te voegen; wat het ook zijn mag. Dat zou immers de algenoegzaamheid van het werk van Christus loochenen.

Zulke sektarische mensen beweren niet, dat Christus het werk niet heeft volbracht. De Joodse leraars, die verkeerde dingen leerden onder de Galaten, zeiden dat ook niet. Maar zij beweerden wel dat de mens van zijn kant er iets aan toe moest voegen: werken en de wet en de besnijdenis. Zij zeiden: God heeft Zijn aandeel geleverd en nu blijft er voor de mens over om zijn aandeel te leveren. Zoiets zien we altijd bij mensen die zichzelf niet kennen en die niet erkennen dat zij ellendige verloren zondaars zijn, die de wet niet hebben gehouden en tekortgeschoten zijn in hun verantwoordelijkheid. Zij erkennen niet dat hun vlees zich niet onderwerpt aan de wet van God en dat ook niet kan.

De mens voelt zijn verantwoordelijkheid; maar inplaats van te zeggen: helaas!, ik schiet te kort, ik ben verloren en schuldig, ik kan aan de eisen van de wet niet voldoen, probeert hij zijn eigen gerechtigheid op te richten nu het te laat is. De verkeerde leraars kennen de genade van God niet en evenmin de waarde van het werk van Christus. Maar ze gebruiken de wet voor hun eigengerechtigheid. Omdat het geweten niet zuiver is voor God, niet bevredigd en rustig, en dat ook niet kan worden, hebben de mensen verschillende middelen uitgevonden. Zij wenden die middelen aan om het geweten gerust te stellen, zonder dat het gereinigd is. Zo doen zij het werk van de duivel en verhinderen het geweten om de diepte te voelen van hun zondige toestand, waaraan de mens gewend raakt, en van de zonde, die heerst in het vlees. Dit gebeurt altijd door middel van instellingen* dingen die men kan doen, maar waardoor het vlees

* We hebben inderdaad twee Christelijke instellingen – de doop en het avondmaal van de Heer; maar beide wijzen op de dood van Christus, zodat, inplaats van ons met de wereld te verbinden, zij juist laten zien, dat wij door de dood van Christus totaal afgezonderd zijn van de wereld. De gestorven Christus is het Voorwerp van het geloof, en zij die met Hem gestorven zijn, genieten van de Christelijke voorrechten.

niet heilig wordt. Een nieuw leven ontvangen we van God in Christus, die kwam opdat we zouden leven door Hem. Maar de mens wil zijn eigen zin doen en zich niet van harte onderwerpen aan Christus. De mens voelt zijn verantwoordelijkheid en om zijn geweten gerust te stellen, neemt hij die menselijke middelen te baat. Die hulpmiddelen zo beweert men, komen van God en dragen Zijn gezag. Het is de verkeerde leraars er echter alleen om begonnen, zoals de apostel zegt, om te roemen in het vlees van hen die aan hen gehoor geven. Ze zoeken hun eigen voordeel en houden de mensen onder hun gezag.

Als we hen moeten geloven, hebben zij vurige ijver voor de heerlijkheid van God en voor het gezag van Zijn geboden. Zij eigenen zich dat gezag toe en oefenen door de voorschriften, die zij anderen opleggen, dat gezag naar geloven uit over het geweten en zodoende over de mensen. De Heer Jezus zei hierover, “zij doen de geboden van God te niet door hun overlevering”. Dat deden de farizeeën, die zo scherp door de Heer veroordeeld werden. Maar het geldt ook in onze dagen voor hen, die het Woord van God niet volgen. Zij staan niet toe dat de Christenen worden onderwezen uit het Woord van God. De Schriften, die door God Zelf aan hen gericht zijn en die zij daarom moeten gehoorzamen! Zij willen niet hebben, dat anderen op nederige wijze leren met de hulp van de Heilige Geest, die het deel is van alle gelovigen. Zij willen niet dat de gelovigen zich laten leiden door de voorschriften van het Woord en de zegeningen genieten van het zuivere geloof waarvan de Schrift spreekt.

Zij plaatsen de mensen altijd onder de wet en zij voegen er hun overleveringen aan toe. Zij houden de uitleg van het Woord van God in eigen handen en zodoende kunnen zij leren wat zij willen. Laten we als gelovigen eraan denken, dat als iemand die boven anderen staat – en God staat boven het geweten van iedereen – bevelen of aanwijzingen geeft aan zijn ondergeschikten, of als een vader iets beveelt aan zijn kinderen, en een ander verhindert dat deze geboden of aanwijzingen regelrecht worden doorgegeven aan de ondergeschikten of de kinderen, dat hij dan de uitoefening van het gezag van die heer of van die vader verhindert. Hij berooft die

ondergeschikten of die kinderen ook nog van hun rechten.

Nu zijn de Schriften in hun geheel aan het Joodse volk of (als we drie korte brieven buiten beschouwing laten) aan de gelovigen gericht, die nu kinderen van God zijn, door het geloof. Niemand heeft het recht om de geadresseerden te beletten om te weten welke openbaringen aan hen gedaan zijn en welke voorschriften aan hen gericht zijn. Wie dit toch doet, verzet zich tegen het gezag van God. Hij heeft deze openbaringen gegeven en Hij plaatst al de Zijnen onder de verplichting te gehoorzamen aan de voorschriften in de Schriften.

Om de gelovigen te helpen deze voorschriften op te volgen, kan God gaven geven. Paulus hielp hen zo door deze brief. Maar bij ware dienaars van God is het nooit opgekomen Zijn Woord, dat Hij hun gegeven had, uit de handen van Zijn kinderen weg te nemen. Het Woord van God is hun zegen en hun licht en Hij spreekt daardoor tot hun harten; Hij laat hun zien dat Hij in Zijn oneindige genade wilde spreken tot hen temidden van de duisternis van deze wereld. Hij wilde hun de kennis van Zijn wil bekend maken om hun de weg te wijzen, die zij eenvoudig gaan ondanks de vijand van hun zielen. Wat een oneindig geluk!, het is de wil van God dat wij ons verheugen in Zijn liefde en het licht van Zijn aangezicht. Wat een onbegrensde genade! In een wereld als de onze acht God het niet beneden Zich ons Zijn gedachten mee te delen. Het is Goddelijk licht in de duisternis. Wat verschrikkelijk om die mededelingen weg te nemen en ze te verbergen voor de Zijnen. Helaas! de mens is maar al te vlug geneigd om ze te veronachtzamen. Maar het is goddeloos ze af te nemen van de gelovigen, die ernaar verlangen. Het is openlijk verzet tegen de soevereine genade van God, die ze heeft gegeven. Zij die, in plaats van God, over de zielen willen heersen, nemen hun de openbaringen af, die Hij hun gegeven heeft. Zij zijn daarmee vrij om te leren en te onderwijzen wat niet naar het Woord van God is. Op de nek van de mensen leggen zij het juk van de wet en van de overleveringen en bekleden die met hun eigen gezag.

Deze afwijking van de waarheid kan verschillende vormen aannemen, maar het beginsel is altijd hetzelfde. De wet, de menselijke

overlevering en gezag van mensen wordt aan mensen opgelegd. Hier, bij de Galaten was het openlijk de Joodse wet en de besnijdenis, waardoor zij het hele Joodse stelsel in acht moesten nemen en zich onderwerpen aan het gezag en de overlevering van de schriftgeleerden en farizeen. In onze dagen stelt men nog steeds de wet, de overleveringen van mensen en het gezag van de geestelijken of van de kerk in plaats van het gezag van het Woord van God.

Maar, zal men zeggen, er zijn toch mensen door God aangesteld om anderen te onderwijzen? God heeft door de Heilige Geest verschillende gaven gegeven. De evangelist, de leraar, en de herder; deze gaven worden uitgeoefend door de genade van de Heilige Geest, onder het gezag van de Heer Jezus. Het verschil tussen de verscheidene gaven van God en de geestelijkheid is dit: de gaven die werkelijk van God zijn, worden uitgeoefend door het Woord van God toe te passen op hart en geweten. Het Woord houdt altijd zonder enig voorbehoud het hoogste gezag over de ziel. Alles is onderworpen aan dit gezag. De geestelijkheid plaatst zich echter tussen de ziel en God, alsof ze Zijn gezag bezitten. Het Woord van God verdwijnt en werkt niet rechtstreeks vanwege God. De gelovige wendt zich niet rechtstreeks tot God en is niet onmiddellijk aan Hem onderworpen, maar aan een mens. Het licht van God schijnt niet. Het geweten bevindt zich niet in de heilige tegenwoordigheid van God. Het hart wordt niet door de stralen van Zijn liefde verlicht. Slaafse vrees neemt de plaats in van vertrouwen en blijdschap. God is geen Heiland en geen Vader voor het hart, maar een God van oordeel, die de laatste penning opeist. De genade van God is onbekend, aan de eisen van de wet wordt niet voldaan en de mens onderwerpt zich met een hart vol vrees, aan een arme zondaar, zoals hijzelf is. De mens verlaagt zich, inplaats van verhoogd en tevens nederig te worden door de tegenwoordigheid van God, en door gemeenschap met Hem. Als hij zondigt, wordt zijn geweten gerustgesteld door een mens, zonder dat het gereinigd wordt. Tenslotte walgt de mens van dit alles: hij gaat zijn godsdienst verwaarlozen en geeft tenslotte zijn godsdienst en de vrees voor God helemaal op.

De Heer had aan Paulus het evangelie van de genade voor ieder

schepsel onder de hemel toevertrouwd, zoals aan Petrus voor de Joden. Paulus handhaaft dit evangelie in zijn zuiverheid zoals het van God komt. Een engel had niet het recht het te veranderen; en hij spreekt het anathema, een banvloek, uit over iedereen die een ander evangelie zou prediken. Hoe kunnen wij nu weten wat hij predikte? Het antwoord is eenvoudig. Lees wat hij heeft geschreven en let er op, dat hij zich richt tot al de Christenen, ook tot hen die de waarheid in de steek lieten.

De vurige woorden van de apostel zijn zeer opmerkelijk. De Heilige Geest heeft ons het getuigenis van God gegeven, dat als een engel zou komen om te prediken wat Paulus niet gepredikt had, hij onder de vervloeking van God zou komen – hij zou vervloekt zijn! Als hij het getuigenis van God tegensprak, deed het er weinig toe wie of wat hij was. Paulus wist heel goed dat hij het evangelie van God ontvangen had en wie het tegensprak of vervalste, sprak het gezag van God tegen en de waarheid, die Hij in Zijn genade bekend maakte.

Laten de Christenen de ernstige woorden van de apostel ter harte nemen. We bezitten ze in deze Brief, evenals in de andere brieven, die hij schreef. Zij zijn de toetssteen voor elke leer; we moeten ze bestuderen om te weten of iemand die spreekt ons de waarheid van God vertelt. Dit punt was zo ernstig en werd zo diep gevoeld door de apostel, dat hij herhaalt wat hij even te voren gezegd had – iemand die een ander evangelie zou prediken dan wat de Galaten van hemzelf hadden ontvangen, wie hij ook was, hij zou vervloekt zijn. Paulus zocht in zijn prediking geen mensen te behagen; anders zou hij geen slaaf van Christus zijn. De Heer en de Heer alleen zocht hij te behagen; en het evangelie veranderen of prijsgeven kan Hem onmogelijk behagen.

Vers 11. Allereerst dan het evangelie dat hij predikte, was niet naar de mens. Hij had het niet van een mens ontvangen, ook niet van Petrus of iemand anders. Het kwam ook niet door een mens, maar door openbaring van Jezus Christus. Hij had het niet van een mens geleerd, maar rechtstreeks uit de mond van de Heer, toen Hij Zich aan hem openbaarde in heerlijkheid. Hij was een vijand en ver-

volger geweest temidden van de Christenen te Jeruzalem. Jezus Christus had hem onderwezen in het evangelie en had de waarheid aan hem geopenbaard. Vanzelfsprekend dat hij het stevig vasthield, en al het andere afwees dat mensen eraan toe wilden voegen, mensen die voorwendden dat ze het beter wisten dan de Heer – die probeerden de wet aan het evangelie te koppelen of zich aanmatigden een betere heilsweg te weten, dan die God aanwees.

Gewoonlijk ontbreekt het de mensen niet zozeer aan kennis van wat goed is, als wel aan kracht om de begeerte te weerstaan en te overwinnen, om het vlees ten onder te houden, om gemotiveerd de weg van God te gaan en van harte te begeren Hem te behagen. Christus is dit alles; de kracht en de motivatie en de weg, als we Zijn voetstappen volgen. Van Hem ontvangen wij de Geest, die in ons het verlangen werkt Zijn wil te kennen, en die ons de kracht geeft Zijn wil te doen. De wet geeft evenmin leven als kracht of een voorwerp dat ons aantrekt. Als we door de Geest wandelen, dan houden we de wet en op geen enkele andere wijze.

Vers 13. De vermelding van het feit dat hij het evangelie niet van een mens geleerd had, brengt de apostel ertoe zijn levensloop te vertellen. Een verhaal dat de Galaten al kenden – maar hij vertelt het opnieuw, omdat in die geschiedenis de oorsprong lag van zijn gezag, dat hij van Christus gekregen had, om het evangelie te verkondigen, zoals hij het had ontvangen van Christus. Paulus had Zijn hemelse heerlijkheid gezien en Christus had hem gezonden om het evangelie te prediken. Hij was een vervolger geweest, een ijveraar voor de wet en had getracht de Naam van Christus van de aarde weg te doen! Hij was een farizeeër geweest en had naar de strengste sekte van zijn godsdienst geleefd. Hij had met alle inspanning de Gemeente van God vervolgd en verwoest. Hij had het verder gebracht in het Jodendom dan veel van zijn volksgenoten van zijn leeftijd omdat hij grotere ijver voor de overleveringen van zijn vaders had. Hij werd beheerst door de wet en de overleveringen.

We zien in Saulus een ijverig en godsdienstig man van onbesproken gedrag. Maar God, die hem in feite vanaf de moederschoot aan afgezonderd had, kwam tussenbeide, riep hem door genade en

openbaarde Zijn Zoon in hem, met het doel, dat hij Hem onder de volken zou verkondigen. De weg van God met Paulus vraagt al onze aandacht. God bereidt eerst een vat – een man vol energie, moedig, onverschrokken, bereid om alles te ondernemen, ijverig voor de zaak die hij omhelsd heeft en die zich bovendien met betrekking tot de wet, in zijn levensloop, voor niets hoeft te schamen. Hij had een sterke geest en kon zich in de hoogste onderwerpen inleven. Toch kan hij ook met een liefdevol hart zich heel gewoon bezighouden met persoonlijke omstandigheden en allerlei kleine bijzonderheden. Door God onderwezen, kon hij door genade de grootste en heerlijkste waarheden verstaan en tevens zich volledig verplaatsen in de toestand van een arme slaaf, die gevluht was voor zijn meester. Van nature onafhankelijk, was hij ruimhartig genoeg om zich aan allen te onderwerpen, die een positie bekleedden, die hun het recht gaf gezag uit te oefenen en hij gaf ieder de eer die hem op zijn plaats toekwam. Het is het kenmerk van ware grootheid niemand te verachten, behalve zulke goddeloze mensen die zich aanmatigen om gezag uit te oefenen tegen wat goed is; maar zelfs in zulke goddeloze mensen het gezag van God te erkennen op de plaats waar God hen heeft gesteld.

Maar al deze goede eigenschappen werden bedorven en bleven verborgen door een wilskracht om alleen zichzelf te behagen en steeds meer eer voor zichzelf te verwerven. Hij verdedigde de eer van een sekte en de overleveringen van de vaders; daartoe gebruikte hij de Naam van God en zette de vervolging voort zelfs in buitenlandse steden. De energie die zo kenmerkend is voor hem, was zodoende het middel om de boosaardigheid en hartstocht te bevredigen waarmee hij de Naam van Christus wilde uitroeien.

God gebruikte echter de energie van Paulus en zijn vurige wil om hem van Jeruzalem te verwijderen. Daar waren de apostelen, die reeds door de Heer geroepen waren en verzegeld waren door de Heilige Geest. In Jeruzalem zou het moeilijk voor hem geweest zijn om geheel onafhankelijk te blijven van de andere apostelen. Hij zou in de Christelijke vergadering onder hun gezag en bestuur gekomen zijn. Dat kon niet anders. Onder de hand van God voerde zijn ener-

gie hem ver weg van Jeruzalem en van een positie die niet overeenkwam met de gedachten van God. Hij had brieven gevraagd van de hogepriester te Jeruzalem, om allen die in de buitenlandse steden de Naam van de Heer aanriepen, te binden en in de gevangenis te werpen.

Zo bevond hij zich, in gezelschap van zijn reisgenoten, op weg naar Damascus. Maar de Heer lette op hem. Plotseling, toen hij de stad naderde, omscheen hem een licht van de hemel. Zij vielen allen op de grond en zagen het plotselinge licht. Saulus alleen zag de Heer. Allen hoorden een geluid, maar verstonden niet de stem van Hem die tot Saulus sprak. Zij zouden kunnen getuigen van het hemelse visioen dat aan Saulus verschenen was. Het was evenwel voor hem alleen, hij ontving de openbaring van de Heer. Hij zou een ooggetuige worden van de heerlijkheid van de Heer en getuigenis afleggen van de woorden die Hij persoonlijk tot hem gesproken had. Voor hem was het een openbaring van de Heer en van Zijn wil, een rechtstreekse en persoonlijke openbaring. Als apostel moest hij kunnen zeggen: "Heb ik niet Jezus, onze Heer gezien"? (1 Kor. 9:1). Maar het was de verheerlijkte Heer. Hij had de Heer niet gekend in Zijn vernedering, hij had als uitgangspunt: de heerlijkheid.

De andere apostelen hadden de Heer gekend in Zijn vernedering, als de aardse Messias in Zijn leven van genade en volharding. Zij waren Hem gevolgd naar Bethanië en hadden Hem naar de hemel zien gaan. Zij wisten, dat Hij Zich gezet had aan de rechterhand van God; maar zij zagen Hem niet meer na Zijn hemelvaart. Saulus zien we voor het eerst bij de dood van Stefanus, toen de Joden hun vijandschap toonden tegen de heerlijkheid van Christus. Zij hadden al laten zien dat zij vijanden van Christus in Zijn vernedering waren. Stefanus getuigde dat hij de Zoon van God in de heerlijkheid zag staan aan de rechterhand van God. Dat betekende het einde van de betrekkingen van God met de nakomelingen van de eerste Adam. Zij hadden Christus al in vernedering op aarde verworpen zodat hun zonde volledig was. Christus trad voor de Joden tussenbeide op het kruis en God had Zijn gebed verhoord. De Heilige Geest antwoordde door de mond van Petrus (Hand. 3), en

verkondigde aan hen de blijde boodschap, dat God Christus aan Zijn rechterhand gezet had, overeenkomstig Psalm 110. Als zij zich zouden bekeren van hun zonden, zou Hij terugkomen; maar ze namen Petrus gevangen en legden hem het zwijgen op. Tenslotte, toen Stefanus duidelijk van Zijn hemelse heerlijkheid sprak, werden ze razend en stenigden hem. Zodoende hadden zij Christus in de heerlijkheid verworpen, zoals ze Christus in genade op aarde al hadden gekruisigd.

In dat gedeelte lezen we voor het eerst over Saulus, die metterdaad hielp om Stefanus ter dood te brengen. Aangespoord door die gebeurtenis en nog steeds dreiging en moord blazend, vroeg en ontving hij brieven van de hogepriester, die hem graag wilde helpen in zijn ijver tegen Christus, om de strijd tegen Hem voort te zetten. Als hij daarmee bezig is, houdt de Heer hem tegen. Hij verandert Saulus, de apostel van de haat, de haat die leeft in ieder mensenhart, ook bij het uitverkoren volk van God, tegen Hem en Zijn Christus – in Paulus, de apostel van Zijn vrijmachtige genade. Hij werd de prediker van de soevereine genade, die hij zelf ondervonden had en ook van de heerlijkheid van Christus, die hij zelf had gezien.

Wat een genade van God! Wat een verandering in een mens! Het is dezelfde genade voor allen die behouden worden, maar Saulus was er een wonderlijk bewijs van. Zijn bekering was een getuigenis dat het voor iedereen duidelijk en openbaar zou maken, zoals de apostel zelf zegt: “Het woord is betrouwbaar en alle aanneming waard, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is om zondaars te behouden, van wie ik de voornaamste ben. Maar mij is daarom barmhartigheid bewezen, opdat Jezus Christus aan mij, die de voornaamste ben, al zijn lankmoedigheid zou bewijzen tot een voorbeeld voor hen die in hem geloven zullen ten eeuwigen leven” (1 Tim. 1: 15,16).

Op een heel bijzondere manier heeft de Heer de twee belangrijkste arbeiders onder de volken en de Joden voorbereid, voor hun dienst. Eerst Petrus, die vloekte en zwoer dat hij Christus niet kende; dan Paulus, die zocht om Zijn Naam van de aardbodem uit te roeien. Noch Petrus noch Paulus kon zijn mond open doen,

zonder dat de zonde van de mens en de vrijmachtige genade van God bekend werden gemaakt.

We zullen er goed aan doen om na te gaan wat de bijzondere openbaring aan Saulus was. Ten eerste, was het de openbaring van de hemelse heerlijkheid van Christus, de Zoon van God, die toch Mens was. De twaalven hadden de Heiland gevolgd tot een wolk Hem onttrok aan hun ogen; van wat daarna gebeurde, konden zij geen ooggetuigen zijn. Saulus had de Heer op aarde niet gezien, maar wel na Zijn hemelvaart. Hij leerde Christus pas kennen toen Hij al in de heerlijkheid was. Hij moest het evangelie verkondigen zoals hij het had ontvangen. Een Messias die op aarde leefde, was voor de Joden. Een Christus, die was gestorven en verheerlijkt nadat Hij door de mensen was verworpen, was de Heiland der wereld. Hij was voor alle mensen gestorven en zodoende was Zijn werk volkomen. God heeft Hem erkend door Hem te zetten aan Zijn rechterhand in de heerlijkheid. De heerlijkheid, die Hij had bij Zijn Vader voordat de wereld was. En toch is het dezelfde Jezus, de Nazaréner, (Hand. 22:8), Die daarvóór onder de mensen op aarde wandelde. Wonderlijke waarheid!

Bovendien zei Hij: “Ik ben Jezus, die gij vervolgt”. Maar hoe kan dat? Als Hij in de hemel is, hoe kan Paulus Hem dan vervolgen? Hij ziet de Zijnen als Zichzelf: zij zijn met Hem verenigd, zo verenigd door de Heilige Geest dat zij leden zijn van Zijn lichaam. Hij heeft hen lief zoals een mens zijn eigen vlees liefheeft en koestert. Het Hoofd en de leden zijn voor God één persoon. Christus verheerlijkt, nadat Hij alles volbracht had en de Christenen verenigd met een verheerlijkte Christus, dit zijn de twee grote beginselen van het Christendom, zoals Paulus het leerde; de eerste beginselen van al zijn onderwijs. De verlossing is volkomen nu Christus, als Mens, buiten het bereik van de dood is en niets meer van doen heeft met de zonden, die Hij heeft gedragen, nu Hij de macht van Satan heeft tenietgedaan en het oordeel van God over de zonde heeft gedragen.

Als Paulus vol moed en zelfvertrouwen Jeruzalem verlaat en op het punt staat zijn plannen uit te voeren, wordt hij onderweg tegengehouden. Hij valt van schrik op de grond bij het zien van de Heer.

Hij hoort een stem die hem roept en komt tot de ontdekking dat het de Heer is. Het is gedaan met zijn eigenwil; hij geeft zich over aan de wil van de Heer, die hem naar de stad stuurt, om daar nederig Zijn wil te leren kennen. Met andere woorden, hij onderwierp zich op dat moment aan het Christendom, aan de wil van Christus. Maar hij was blind; opdat zo het werk in zijn binnenste volmaakt tot stand zou komen. Hij moest de onmetelijke verandering in zijn ziel in haar ware kracht doormaken voor het aangezicht van God, zonder dat iemand hem hinderde of stoorde. Hij at en dronk in geen drie dagen. Maar al moest hij in de stad gaan, om te horen wat hij moest doen, toch hingen veel belangrijke dingen af van de openbaring die hij had gekregen.

Ten eerste: de heerlijkheid van de Heer was hem verschenen. De Heer Jezus van Nazareth, verworpen door de mensen, maar verklaard als Zoon van God in kracht door de opstanding van de doden. Onmetelijke waarheid! Er was een Mens in de hemel, de Zoon van God; maar Hij was daar omdat het offer voor de zonde volbracht was en door God aangenomen. Een offer zo volmaakt, dat Hij die het bracht, gezet werd aan de rechterhand van God in Zijn heerlijkheid en wel in overeenstemming met de gerechtigheid van God.

Tevens bleek, dat de mens geheel boos en verdorven was, want hij had God verworpen, toen Hij in volmaakte goedheid te midden van de mensen kwam. Door Hem te verwerpen, in Wie al de beloften Ja en Amen zijn, had Israël alle voorrechten en aanspraken op de beloften verspeeld. Door de komst van de Messias en Zijn verwerping, kwam er niet alleen een einde aan de bedeling van de wet, maar gingen de aanspraken op de beloften verloren en waren verspeeld. Hij was het Hoofd van de bedeling, die op de bedeling van de wet zou volgen. Als gevolg van Zijn verwerping, waren al de betrekkingen van God met Zijn volk, aan wie Hij de wet gegeven had, ten einde. De volken hadden de wet nooit gehad; zij hadden nooit in betrekking tot God gestaan; ze stonden buiten de beloften die God aan Israël gedaan had. Zij waren tot de grootste duisternis vervallen (Rom. 1). Er bestond geen betrekking meer van mensen

tot God. De enige betrekking die er nog was, was die van zondaars, die in opstand waren tegen hun Schepper.

Maar aan de andere kant was de vrijmachtige genade van God geopenbaard aan de grootste zondaar in de wereld; aan de apostel van de opstand en de verwerping van de Christus van God. Hij was apostel van de vijandschap van de mens tegen God, die Zich in genade openbaarde en tegen Christus, verhoogd in de heerlijkheid. Wat een belangrijk ogenblik in de geschiedenis van de mens! Nu de verzoening volbracht is en de liefde ongehinderd werkzaam kan zijn in overeenstemming met de gerechtigheid en de goddelijke heerlijkheid, staat God boven al de zonde en de vijandschap van de mens en werkt in Zijn vrijmachtige genade. Hij openbaart niet alleen Zijn liefde – dat had Hij al gedaan in de komst van Christus – maar Hij doet door Jezus Christus onze Heer, de genade heersen door gerechtigheid tot het eeuwige leven. De gerechtigheid heeft Christus, als Mens, immers de plaats gegeven aan de rechterhand van God, omdat Hij, als Mens, God volkomen verheerlijkt heeft (Johannes 13: 31,32; 17:4,5).

Maar er is nog meer in deze openbaring van de Heer. We hebben al gesproken over de bedeling van de genade die op deze openbaring berust. Het was nodig dat de ziel van Paulus in een toestand was, die paste bij de dienst van God in de bedeling, die met deze openbaring begon. En dit gebeurde. Allereerst werden al de dingen waarop hij had vertrouwd, totaal veroordeeld. God Zelf oordeelde ze, zodat ze geen enkele waarde meer hadden. Saulus maakte een volkomen ommekeer mee: alles waarvan hij had gedacht dat het van God was, en dat het ook was tot op het kruis, had afgedaan. Zijn geweten – want hij *dacht* dat hij tegen de naam van Jezus veel vijandigs moest doen – had hem misleid. Zijn vertrouwen in de wet, die God had gegeven en waardoor hij gerechtigheid hoopte te verkrijgen voor God – het gezag van de hele raad der oudsten van de Joodse godsdienst, de vaders – in één woord, dat alles had hem ertoe gebracht, dat hij openlijk een vijand was van de Heer. Er bleef niets over waarop hij kon vertrouwen. Hij was de vijand van de Heer en had met alle inspanning geprobeerd hen die de Heer lief-

had, om te brengen. Dit alles voelde Saulus in tegenwoordigheid van de Heer!

Wat een omkeer! Saulus had helemaal geen zuiver geweten maar bleek de voornaamste van alle zondaars te zijn. Hij was de vijand van de Heer, de apostel van de haat tegen God. Die haat die de Heer der heerlijkheid, de Zoon van God, op aarde had verworpen en nog steeds het getuigenis verwierp dat de Heilige Geest gaf, nadat Hij verheerlijkt was. De soevereine genade van God openbaarde aan Paulus dat de oude bedeling, de wet en de beloften aan Israël, waren verdwenen; hiervoor in de plaats kwam de Heer der heerlijkheid, die leefde in de hemel. Dat openbaarde de Heer Jezus aan hem, die de herinnering aan Zijn Naam trachtte uit te wissen. Hij ontvangt het eeuwige leven; en God toont hem het eeuwig heil door het werk van Christus, in de verheerlijkte Mens die de zonden heeft gedragen. Door Zijn Geest werkt Christus nu in hem en bereikt met Paulus Zijn doel. De Zoon van God wordt in hem geopenbaard (Gal. 1:16).

Dit is echte bekering, waar geloof. De vrijmachtige genade openbaart de Zoon van God *in* ons, de verheerlijkte Mens, en – als we de waarheid al hebben verstaan – een Verlosser, die al onze zonden gedragen heeft. Maar het is de openbaring van Christus in ons. In het geval van Saulus had deze openbaring ook tot doel dat hij Hem onder de volken zou verkondigen.

Zodoende wordt hij die bovenmate had gewoed tegen Christus en tegen de Christenen, die hen had vervolgd tot zelfs in de buitenlandse steden, uitgezonden met die opmerkelijke woorden van de Heer: “Want hiertoe ben ik u verschenen om u te bestemmen tot een dienaar en getuige, zowel van wat gij gezien hebt als van dat waarin ik u zal verschijnen. Ik neem u uit het volk en uit de volken en zend u tot hen, om hun ogen te openen, opdat zij zich bekeren van de duisternis tot het licht, en van de macht van de satan tot God; opdat zij vergeving van zonden ontvangen en een erfdeel onder de geheiligden door het geloof in mij. Handelingen 26:16-18.

Zo werd Saulus genomen uit het Joodse volk en ervan afgezonderd, om Christus toe te behoren; maar hij werd daardoor niet

iemand uit de volken. Het beginpunt van zijn nieuwe leven was een verheerlijkte Christus: ook altijd wanneer hij getuigde van wat hij had gezien en van de andere openbaringen die hij later ontvangen had. Het was altijd, een Christus die verworpen was door de wereld en verheerlijkt door God. Door de ervaring dat Christus aan hem en in hem geopenbaard was, wist hij dat wat het vlees bedenkt vijandschap is tegen God en zo ook zijn godsdienst en zijn vroegere leven. Christus verheerlijkt in de hemel was vanaf nu alles voor hem: een Christus die voor hem de verlossing had bewerkt en hem had gereinigd van zijn zonden. Een Mens in de hemel, waarop hij wachtte; Die de heerlijke hoop van de Zijnen, die al met Hem verenigd waren, zal vervullen. De Zijnen, die door Hem beschouwd werden als één met Hemzelf.

Nu hij door zo'n openbaring van de Persoon van de Heer en door de woorden uit Zijn mond was geroepen, was het niet de tijd om raad te zoeken bij anderen, wie het ook waren. Hij deed dat dan ook niet. Zijn zending kwam van de Heer Zelf, van een Heer, die zo aan anderen niet geopenbaard was. Hij was de Heer, het was hetzelfde heil; maar het was een bijzondere openbaring, die zijn stempel zou drukken op de hele dienst van zijn dienstknecht. Saulus kende Christus niet meer naar het vlees, d.w.z. niet meer als de Messias van de Joden op aarde.

Het was noodzakelijk dat hij in zijn ziel dit alles verwerkte. Daarom werd hij blind. Hij mocht niet door allerlei uiterlijke dingen afgetrokken worden; maar moest helemaal bezig zijn met de verandering die in hem had plaatsgevonden. De openbaring van de Heer, de totale omkeer in de toestand en betrekkingen van zijn eigen ziel, moest hij ononderbroken gevoelen en innerlijk verwerken. De veroordeling door de wet, de zonde de Heer der heerlijkheid vervolgd te hebben in hen die tot Zijn volk behoorden, de heerlijkheid van Zijn Persoon en de volmaakte genade, die hem had geroepen, moesten werkelijkheden voor zijn hart zijn. Zodoende zou daardoor de nieuwe mens gevormd worden.

Zo wordt hij met zichzelf alleen gelaten. Hij dacht er niet over om de andere apostelen in Jeruzalem op te zoeken. De Heer had

hem naar Damascus geroepen en Saulus had zijn zending van Hem ontvangen. Hij behoefde niet om raad te vragen aan de apostelen, want de Heer had hem voor Zichzelf genomen. Hij was de dienst-knecht van Christus en onmiddellijk afhankelijk van Hem. Hij ging naar Arabië en keerde weer terug naar Damascus. Na drie jaren ging hij op naar Jeruzalem om met Petrus kennis te maken en hij bleef vijftien dagen bij hem. Hij zag niemand anders van de apostelen. Hij bezocht ook Jacobus, de broeder van de Heer. Hij deelt al deze details zorgvuldig mee, zodat de Galaten wel konden begrijpen dat hij als apostel rechtstreeks in betrekking tot de Heer stond, en dat hij geen verplichting had aan de andere apostelen.

Zo legde de soevereine genade beslag op Saulus, die kort tevoren nog een vervolger was en meer was toegenomen in het Jodendom dan veel volksgenoten van zijn leeftijd. Hij wordt door Christus Jezus gegrepen terwijl hij zo hard mogelijk aan het werk is tegen de Naam van de Heer. Maar de Heer stuurt hem als apostel naar de volken. De verheerlijkte Jezus Zelf had hem rechtstreeks gezonden.

Maar al was hij zo gekozen en geroepen, hij moest wachten op de besliste leiding van de Heilige Geest, voordat hij het veld van zijn apostolische werkzaamheden kon betreden. Dit gebeurde later in Antiochië. Dit is een zeer belangrijk beginsel: om in overeenstemming met de gedachten van de Heer te werken is niet alleen de roeping van de Heer nodig, maar ook de duidelijke leiding van de Heilige Geest.

Als Christen beleed Saulus onmiddellijk de Heer. Hij stelde niet uit en wachtte op niemand. Zijn getrouwheid in de openbare belijdenis van Hem werd meteen duidelijk.

Hierna verdwijnt Paulus vrijwel geheel van het toneel, totdat de Heilige Geest hem als getuige voor Christus, naar de volken zendt. Alleen die dingen, waaruit zijn volkomen onafhankelijkheid blijkt van de apostelen en andere mensen, worden hier genoemd. Hij kon roemen in wat zijn vijanden en de vijanden van de waarheid hem verweten: het strekte hem juist tot eer! Hij had zijn zending of zijn gezag niet van een mens gekregen en evenmin door middel van een mens. Niet van Petrus of van één van de andere apostelen, maar van

Jezus Christus Zelf. We zullen zien dat Petrus geen deel had in de zending naar de volken.

Vers 22. Paulus was van aanzien onbekend aan de gemeenten in Judéa. Toen hij later Syrië en Cilicië bezocht, hadden zij alleen gehoord: hij die ons vroeger vervolgde, verkondigt nu het geloof, dat hij vroeger verwoestte. En zij verheerlijkten God in hem. Dit was de waarheid, als in de tegenwoordigheid van de Heer. Later werd hij naar de volken gezonden, niet vanuit Jeruzalem, maar vanuit Antiochië en door de Heilige Geest, zoals we in Handelingen 13 lezen. Petrus, noch de apostelen, noch de gemeente te Jeruzalem, hadden er iets mee te maken. Het was een geheel onafhankelijke zending: zij wisten niet eens wat er gaande was. Hij zette de prediking van het evangelie voort onder de volken (altijd, echter, evangeliseerde hij onder de Joden waar hij ze aantrof) en nam verschillende broeders met zich mee, die de genade klaar had gemaakt voor het werk. Zo staat dat vermeld in de Handelingen. Maar het is hier de plaats niet om over zulke bijzonderheden te spreken.

2. Valse broeders en het ware evangelie

Na verloop van veertien jaar ging Paulus opnieuw naar Jeruzalem, vanwege leraars die uit Judéa gekomen waren. Het waren echter valse broeders, die zich binnengedrongen hadden om de vrijheid te bespieden, die de volken in Christus hebben, met de bedoeling hen tot slavernij te brengen. Dat is ongetwijfeld het onderwerp van Handelingen 15. Barnabas vergezelde Paulus en deze nam ook Titus mee. Paulus en Barnabas hadden grote tegenstand geboden tegen deze valse broeders, die van Jeruzalem kwamen. Maar God liet niet toe dat zij de kwestie konden beslissen. Het was ongetwijfeld de wil van God dat Jeruzalem en de apostelen, die immers in verbinding stonden met de gemeente aldaar, zelf de vrijheid van de volken zouden erkennen. Anders zouden er twee gemeenten zijn geweest; een gemeente die de wet hield, in Jeruzalem, en een gemeente die vrij was van de wet in Antiochië. Door de wijsheid van God deed Jeruzalem zelf de uitspraak dat de Christenen uit de volken niet onderworpen zijn aan de wet. En zo bleef de eenheid bewaard.

We vinden hier nog enige belangrijke punten, die in verband staan met het onderwerp dat de apostel behandelt, en die ook voor ons van belang zijn. Ten eerste zien we dat Paulus (want zo heet hij nu) opging volgens een openbaring. In de Handelingen lezen we daar niets over; er staat alleen tot welk besluit de Christenen te Antiochië waren gekomen. We kunnen vaak het advies van anderen aannemen en opvolgen, terwijl, als we dicht genoeg bij de Heer blijven en van Hem leren, onze beslissing toch afhangt van wat Hij ons meedeelt. Hier was het een rechtstreekse openbaring. Maar voor ons geldt hetzelfde beginsel. Ik doe iets, omdat ik de wil van God ken, hoewel het een resultaat kan zijn van de raadgevingen van anderen. Paulus ging omdat God hem stuurde, dat geeft vertrouwen en vastberadenheid in de weg. We gevoelen dat we de wil van God doen.

Paulus spreekt er hier over, om te laten zien, dat hij enkel naar Jeruzalem ging omdat het de wil van God was. Het hing niet af van het gezag van hen die in Jeruzalem waren. Als het echter om het evangelie ging, dan had hij er niets op tegen anderen mee te delen wat hij predikte, maar afzonderlijk aan hen die in aanzien waren, opdat hij niet misschien tevergeefs zou lopen of gelopen hebben. Maar zelfs Titus, die bij hem was, werd, hoewel hij een Griek was, niet genoodzaakt zich te laten besnijden. Paulus onderwierp zich in geen enkel opzicht aan hen, niet te Antiochië en niet te Jeruzalem, opdat de waarheid van het evangelie bij de volken blijven zou.

Hij had ook niets ontvangen van degenen die als steunpilaren golden in de gemeente te Jeruzalem: “wie of wat zij waren”, zegt Paulus, “doet er voor mij niet toe: God neemt de persoon van de mens niet aan”. Ook hadden zij die in aanzien waren hem verder niets opgelegd. Voor hem was God alles; Christus had hem gezondend en hij had de waarheid door openbaring geleerd. Al de anderen waren voor hem slechts mensen – ongetwijfeld geliefde broeders, die hij stuk voor stuk erkende op hun eigen plaats; maar zijn gezag kreeg hij alleen van Christus. Hij was onafhankelijk van de mensen, om Jezus te gehoorzamen; maar door zijn liefde voor Hem, stelde hij zich ten dienste van alle mensen. Maar er is meer. De broeders uit Jeruzalem, de steunpilaren van de gemeente, Jacobus, Petrus en Johannes, zagen dat het evangelie van de onbesnedenen, d.w.z. voor de volken, aan Paulus was toevertrouwd. Zoals het evangelie van de besnedenen, d.w.z. voor de Joden, aan Petrus was toevertrouwd. Want Hij die in Petrus werkte tot het apostelschap onder de besnedenen, Die werkte ook in Paulus onder de volken. Zij gaven daarom Paulus en Barnabas de rechterhand van de gemeenschap, opdat Paulus en Barnabas naar de volken en zichzelf naar de besnedenen zouden gaan. We vinden hier feiten en beginselen van het grootste belang.

Paulus noemt Jacobus als eerste van de steunpilaren. In Handelingen 15 zien we, dat hij de eerste plaats innam te Jeruzalem. Als Paulus over de gaven en het apostelschap spreekt, noemt hij alleen Petrus. Het apostelschap in het werk van het evangelie hing af van

de gave van God. Welnu zoals God had gewerkt onder de volken door middel van Paulus en Barnabas, zo had Hij onder de Joden gewerkt door middel van Petrus. God had machtig gewerkt in de één onder de Joden, en in de twee anderen, hoewel voornamelijk in Paulus, onder de volken. Toen zij in het werk de genade van God erkenden, gingen zij ermee akkoord, dat ieder het werk zou doen overeenkomstig hun gaven, op het terrein, dat God aan hen had toevertrouwd. Zo werd Paulus de apostel voor de volken, naar wie Christus hem had gezonden. Petrus ging alleen tot de Joden waar God hem had gezegend. Petrus echter was het werk met de twaalf begonnen en God had hem in het begin gebruikt om de deur voor de volken te openen, maar hij ging niet door met het werk onder de volken. Hij deed afstand van de opdracht die hem in Mattheüs 28 was gegeven en hij liet het apostelschap voor de volken helemaal aan Paulus en Barnabas over, die door de Heer waren gezonden en in dat werk gezegend.

Laatstgenoemde – Barnabas – verdween echter al spoedig. Hij was te veel verbonden met Markus, zijn bloedverwant naar het vlees. Paulus bleef over als apostel voor de volken in de hele wereld en van de gemeente van God, die zowel de Joden als de volken verenigde in één lichaam. Want de twee zijn één gemeente geworden, één lichaam, verbonden met Christus, het Hoofd van het lichaam, en leden van elkaar. Dat is de apostel van de volken – Petrus had echter met de volken niets te maken.

Het is duidelijk dat deze feiten van groot belang zijn in de geschiedenis van de gemeente van God. Hoe vaak horen we niet over Petrus spreken als het hoofd van de kerk! Dat Petrus, vurig en vol ijver, het werk te Jeruzalem begon en dat de Heer machtig werkte door middel van hem, is zeker. We lezen het duidelijk in de Schrift. Maar hij had niets te maken met het werk onder de volken. Dat werk werd door Paulus gedaan, die door de Heer was uitgezonden. Paulus wees het gezag dat Petrus over hem zou hebben totaal af. Voor hem was Petrus slechts een mens. Paulus was door Christus gezonden en onafhankelijk van mensen. De gemeente onder de volken is de vrucht van het werk van Paulus en niet van

Petrus. Ze dankt haar oorsprong aan Paulus en aan zijn werk en in geen geval aan Petrus. Paulus moest met alle kracht Petrus weerstaan om de gemeenten vrij te houden van de invloed van de geest die heerste onder de Christenen, die de vruchten van het werk van Petrus waren. God handhaafde door Zijn genade de eenheid; had Hij de gemeente niet bewaard, dan zou ze al in twee delen uiteengevallen zijn in de dagen van de apostelen.

Het is een wonder dat zovelen Petrus beschouwen als het hoofd van de gemeente onder de volken. Hij was de apostel van de besnijdenis en liet het werk onder de volken openlijk aan Paulus over. Paulus had al meer dan veertien jaren onafhankelijk gewerkt, gezonden en gezegend door de Heer en door de Heilige Geest; zonder Petrus te raadplegen. Paulus verwierp uitdrukkelijk het gezag van Petrus, dat valse broeders probeerden op te leggen aan de gemeenten van de volken. Petrus, is wel zeer gezegend door de Heer, maar hij is de apostel van de besnijdenis en van de besnijdenis alleen. Paulus is de apostel van de onbesnedenen, d.w.z. van de volken. Paulus is de enige van de apostelen, die over de gemeente als het lichaam van Christus, spreekt. Deze waarheid was aan hem als een rentmeesterschap toevertrouwd.

Vers 11. Paulus herinnert aan een andere zaak: een zaak waarin hij gedwongen was Petrus te weerstaan. Petrus was naar Antiochië gekomen, waar zich de gemeente van de gelovigen uit de volken bevond, hoewel er onder hen ook Joden waren. Arme Petrus! In het begin toonde hij zich volkomen bereid om met die uit de volken te eten. Hij was vrij van de vooroordelen van zijn volksgenoten. Maar helaas! toen kwamen er enigen van Jeruzalem, van Jacobus, die de leider was van het werk en van de gemeente in de burgerlijke en godsdienstige hoofdstad van de Joden, waar de wet nog steeds in acht genomen werd door de Christenen. Petrus vol ijver, maar ook gevoelig voor de mening van anderen was bang voor verwijten; daarom at hij niet langer met die uit de volken, maar trok zich terug.

Hierdoor bedierf hij het werk van God, dat al in Jeruzalem was gebeurd – het was een duidelijke daad van ongelooft. Naar de mate waarin iemand gerespecteerd wordt – en in zijn geval was er werke-

lijk reden voor respect – in die mate kan hij een groter struikelblok vormen voor anderen, als hijzelf struikelt, en dat was hier het geval. Al de Joden en zelfs Barnabas huichelden met Petrus mee en durfden niet langer met die uit de volken om te gaan. De eenheid van de Geest was weg en ook de waarheid van het evangelie. Paulus kon dit niet laten passeren; toen hij zag dat Petrus niet oprecht was in zijn doen en laten, weerstond hij hem in het bijzijn van allen. Gezag kan het slechte niet goed, en evenmin het goede slecht maken. We zien ook dat Petrus niet het geringste gezag over Paulus had; en dat is de reden waarom Paulus aan het feit herinnert. Petrus verdiende het bestraft te worden en Paulus bestraft hem in het bijzijn van allen en zegt: “Als gij, die een Jood zijt, leeft zoals de volken en niet zoals de Joden, waarom dwingt gij de volken naar joodse wijze te leven?”.

Hij laat nu de geschiedenis en de vraag naar de erkenning van het gezag van Petrus rusten en gaat over op een ander onderwerp: de waarheid van het evangelie, die door Petrus in gevaar gebracht werd. Petrus toonde niet alleen een verkeerde en misleidende gezindheid – het ene moment roemde hij in zijn vrijheid, en het volgende ogenblik hield hij geheim wat hij had gedaan – maar hij bevestigde een dwaling. Er was gevaar, voor zover het hem betrof en voor zover het afhing van zijn gezag, dat de waarheid van het evangelie tenietgedaan werd: “Wij”, vervolgt Paulus, “zijn van nature Joden en geen zondaars uit [de] volken; omdat wij echter weten, dat de mens niet gerechtvaardigd wordt op grond van werken van de wet, maar alleen door het geloof in Jezus Christus, hebben ook wij in Christus Jezus geloofd, opdat wij gerechtvaardigd zouden worden op grond van geloof in Christus en niet op grond van werken van de wet, want op grond van werken van de wet zal geen vlees gerechtvaardigd worden. Maar als wij, terwijl wij trachten in Christus gerechtvaardigd te worden, ook zelf zondaars blijken te zijn, is dan Christus een dieenaar van de zonde? Volstrekt niet! Immers, als ik, wat ik afgebroken heb, weer opbouw, dan betoon ik mijzelf een overtreder”.

Paulus begint nu over de leer te spreken en niet meer alleen over het gezag van Petrus. Hij laat de kwestie van het werk onder de besnedenen, dat aan Petrus is toevertrouwd, rusten. Hij redeneert

zo: Petrus, die een Jood was evenals de anderen, bouwde het stelsel van de wet weer op, toen hij weigerde te eten met die uit de volken. Hij zocht rechtvaardiging op grond van werken en door nauwgezette naleving van de instellingen van de wet. Maar hij had dit middel om gerechtvaardigd te worden los gelaten om in Christus te gaan geloven, en door het geloof in Christus gerechtvaardigd te worden. In het weer opbouwen van het stelsel van de wet maakte hij zichzelf tot een overtreder. Hij had de wet verlaten omdat Christus hem ertoe gebracht had dit te doen. Christus was dus een dienaar van de zonde! Dat kan niet zo zijn! Als hij de dingen weer opbouwde, die hij had afgebroken, dan had hij gezondigd door ze af te breken – en Christus had hem daartoe gebracht! Dan geeft de apostel een bewonderenswaardige samenvatting van de waarheid, die voor ieder persoonlijk geldt, met het oog op ons Christelijk standpunt.

De wet eist gerechtigheid in een mens: de wet kan niet anders doen, want het is de volmaakte regel voor menselijke gerechtigheid. Paulus noch iemand anders had de wet gehouden; daarom sprak de wet het oordeel van dood en veroordeling uit, niet van dood alleen, maar ook van veroordeling. Hij vertelt nu hoe dit oordeel aan hem is voltrokken, hoe hij aan de veroordeling is ontkomen, aan de zonde is gestorven en toch niet dood was, hoewel gestorven. De verklaring is, dat Christus de veroordeling op Zich heeft genomen; zodoende was de dood van Paulus slechts de dood van de oude mens. Dit is een onmetelijk winstpunt. De wet had Paulus gedood. Maar Christus was in zijn plaats gestorven. Als iemand eenmaal dood is, kan de wet niets meer doen. De wet heerst over een mens zolang hij leeft. Als een misdadiger sterft in handen van de officier van justitie, of in de gevangenis, dan kan de wet hem niet meer straffen of laten vervolgen. Alles wat achter hem ligt is ten einde. Hij leeft niet meer in het leven dat hij daarvoor bezat.

In Christus is dit alles voor ons volbracht. Maar er is nog meer. Hij nam de veroordeling op Zich en ging door de dood: wij zijn met Hem verbonden. Zo zijn we dood aan de zonde zonder dat er enige

veroordeling voor ons is. Bovendien is Hij ons leven.

Zo zijn we dood voor de wet, om voor God te leven. Ik, zegt Paulus, ben met Christus, die de vloek van de wet op Zich heeft genomen, gekruisigd; niettemin leef ik, maar niet ik, doch Christus leeft in mij. Dat wil zeggen: hij is dood, zowel voor het vlees als voor de wet. Zo is er geen veroordeling voor mij, aangezien Christus die op Zich heeft genomen, aangezien Hij met mijn zonden is beladen, die zonden op het kruis heeft gedragen, en door Zijn dood de zonde heeft tenietgedaan. De zonde in mijn vlees is geoordeeld, en in het kruis van Christus ben ik met Hem gekruisigd. (Vergelijk Rom. 8:1-3). Zo zijn we vrijgemaakt. Niet alleen van de schuld van onze zonden, maar van de kracht van de zonde in het vlees. Voor de gelovige geldt, dat de oude mens, met Christus is gekruisigd (Rom. 6:6), opdat het lichaam der zonde te niet gedaan zou zijn. Nu we de verzoening ontvangen hebben, zijn we niet opnieuw onder de wet. We zijn aan de wet gestorven. Onze verlossing is niet onzeker. Het vlees onderwerpt zich niet aan de wet van God, het kan dat ook niet. Maar door het geloof, houden wij onszelf dood en met Christus gekruisigd. Christus is opgestaan uit de doden en is nu werkelijk ons leven. Christus leeft in ons en we kunnen ons dood houden voor de zonde (Rom. 6:10,11), maar voor God levend in Christus Jezus, onze Heer. Wij zijn niet langer schuldenaars om naar het vlees te leven. Voor het geloof is het vlees dood. Maar nu Christus, die gestorven is, ons leven is, houden wij, die in dit leven zijn, onszelf dood. Christus, die ons leven is, is gestorven; en de kracht van de Geest, die in dit leven werkt, heeft ons vrij gemaakt van de wet van de zonde en de dood (Rom. 8:2). Omdat Christus in ons is, is het lichaam dood; want als dat zijn eigen leven leidt, brengt het alleen zonde voort. De Geest is leven, de bron van de praktische gerechtigheid in ons. Zo heeft de wijsheid van God een nieuw leven gegeven in de opgestane Christus, die voor ons gestorven is. Hij geeft nieuw leven in plaats van het vlees onder de wet te stellen, waaraan het zich niet onderwierp en waaraan het zich niet onderwerpen kon. Er is daarom geen veroordeling voor hem die gelooft. Aangezien Christus, die ons leven is, gestorven is, houden wij onszelf dood. We

zijn door de wet aan de wet gestorven, gekruisigd met Christus, toch leven we, maar niet ons leven, maar Christus leeft in ons. De heerschappij van de wet is verbroken. Niet dat het gezag van de wet veracht wordt, maar omdat ik dood ben. De wet kan mij niet langer bereiken, want ik ben gestorven. Toch leef ik, maar niet meer ik, het is Christus die in mij leeft. Een leven dat heilig is, rechtvaardig en goed.

Maar er is nog een waarheid in dit gedeelte. Het is niet alleen een heilig leven (het leven van Christus Zelf), maar dit leven heeft zijn voorwerp, zijn eigen levenswijze. Alle leven in de schepping heeft een voorwerp. We kunnen niet zonder voorwerp onze weg gaan. Als de Heer Jezus ons leven is, dan is Hij ook het Voorwerp van dit leven. Want we leven door het geloof in Hem. Het hart ziet Hem, kijkt naar Hem, voedt zich met Hem, is verzekerd van Zijn liefde, want Hij gaf Zichzelf voor ons. Het leven dat we nu leven in het vlees, leven we door het geloof in de Zoon van God, die ons heeft liefgehad en Zichzelf voor ons heeft overgegeven. Gelukkige, zalige zekerheid! Dit is niet iets waarop wij hopen. De heerlijkheid, hoewel die ons toebehoort, is het voorwerp van onze hoop. Nu echter kennen wij al de liefde, waardoor Hij Zijn leven voor ons heeft gegeven. Het is een nieuw leven, de oude mens is gekruisigd, en Christus, Wiens volmaakte liefde wij kennen, is het Voorwerp van ons geloof en van ons hart. Iemand kan niet meer geven dan zichzelf.

De conclusie die door Paulus getrokken wordt, is van het aller-grootste belang. "Ik verwerp de genade van God niet; want als de gerechtigheid door [de] wet is, dan is Christus zonder reden gestorven". Laten we veronderstellen dat een rechtvaardig mens kan aankloppen bij de hemel en aanspraak kan maken om binnen te worden gelaten op grond van zijn werken. Zo iemand zou God nooit kennen, de liefde heeft hem daar niet binnen gebracht, en God is Liefde. Het zou het loon voor zijn eigen werk zijn, hij zou het hebben verdiend om binnen te gaan. Maar het is geen liefde, als de werkmans het loon ontvangt, dat hij verdiend heeft: het kan heel vriendelijk gegeven worden, maar het is altijd een schuld – er zit

geen liefde in. Het is echter wel liefde die mij heeft behouden. De liefde was werkzaam toen God Zijn Zoon gaf. Liefde was werkzaam toen de gezegende Heiland, voor ons leed toen Hij de beker dronk, die de Vader Hem gaf. De beker van de dood en de vloek gevuld door onze zonden. Hierdoor begrijpen wij door genade de liefde van God.

Maar als iemand gerechtigheid verkrijgen kan door het houden van de wet, dan is de dood, die Christus in Zijn oneindige genade voor ons onderging, niet nodig. Dan is hij rechtvaardig op grond van zijn eigen werken en verwerpt hij de genade van God. “Als de gerechtigheid door [de] wet is, dan is Christus zonder reden gestorven”; een beginsel van het allergrootste belang. De gerechtigheid van de wet (d.w.z. gerechtigheid door werken) en het Christendom kunnen niet samen gaan, het één doet het ander te niet. Het is niet zo dat de wet slecht of onvolmaakt is: de wet is de volmaakte regel voor menselijke gerechtigheid, die een kind van Adam behoort te hebben. Maar kinderen van Adam hebben geen gerechtigheid in zich, het zijn zondaars. Er is geen rechtvaardige, ook niet één. De wet is volmaakt en moet ons wel veroordelen. Maar we zijn gestorven met Christus, die onze zonden droeg in Zijn lichaam op het hout en nu kan de wet ons niet meer doden of veroordelen. De Heiland heeft alles gedragen voor ons, die door genade in Hem geloven. Hij heeft ons bovendien een nieuw leven gegeven; of liever, Hij is in ons dat nieuwe leven, dat heilig en gehoorzaam is.

Zo zijn we aan de wet gestorven, opdat we voor God zouden leven. We hebben gerechtigheid verkregen, want we zijn gerechtigheid van God in Christus geworden. De zonden zijn weggedaan door Zijn dood. Maar indien ik de gerechtigheid verkregen had door het houden van de wet, dan zou het niet nodig geweest zijn, dat de Zoon van God voor mij stierf. Als Christus mijn zonden heeft weggedaan en mijn gerechtigheid geworden is voor God, dan ben ik niet gerechtvaardigd door de werken van de wet, maar door het geloof in Hem. Als mijn gerechtigheid door de werken van de wet kan zijn, dan is Hij zonder reden gestorven.

3. Alleen geloof in Christus

De apostel bekijkt nu de positie van de Christenen vanuit een ander gezichtspunt. Ware Christenen bezitten de Heilige Geest; hun lichaam is de tempel van de Geest, die zij van God ontvangen hebben (1 Kor. 6:19). “Maar als iemand [de] Geest van Christus niet heeft, die behoort hem niet toe”, (Rom. 8:9). We roepen “Abba, Vader”, door de Geest (Rom. 8, Gal. 4:6). Door de Trooster zijn we in Christus en is Christus in ons (Joh. 14:20). De apostel vraagt daarom: Hoe hebt u de Heilige Geest ontvangen? Gebeurde dat op grond van de werken van de wet of door het geloof in Christus? Er bestond geen twijfel over *dat* zij de Heilige Geest ontvangen hadden; evenmin *hoe* zij Hem ontvangen hadden. De Galaten waren nooit onder de wet geweest, zij behoorden tot de volken. Door de werken van de wet hadden zij de Heilige Geest niet ontvangen. De Heilige Geest is het zegel en het bewijs van onze verlossing, en van ons leven in Christus (“door welke gij verzegeld zijt tot de dag van de verlossing”). Bovendien werd de aanwezigheid van de Geest nog duidelijker, doordat sommigen van hen gaven van de Geest bezaten. “O onverstandige Galaten”, zegt Paulus, “wie heeft u betoverd? U, wie Jezus Christus, als onder u gekruisigd, voor ogen geschilderd werd. Dit alleen wil ik van u vernemen: hebt gij de Geest ontvangen op grond van de werken van de wet of op grond van [de] prediking van [het] geloof?” Zij wisten wel, dat het niet door de wet was, maar door het geloof. Allen die de Heilige Geest ontvangen hebben, weten dat zij door Jezus Christus, de Heilige Geest ontvangen hebben. Christenen in onze dagen geloven zo weinig in de aanwezigheid van de Heilige Geest, dat dit argument van de apostel voor hen minder kracht heeft; maar voor de Galaten was het afdoende. Zij hadden de Geest ontvangen door het geloof.

Joodse leraars probeerden in die tijd de wet in te voeren en de Christenen er aan te onderwerpen, die van het begin af de Heilige Geest ontvangen hadden. Daarom zegt de apostel: “Zijt gij zó

onverstandig? Gij zijt in de Geest begonnen, wilt gij nu in het vlees volmaakt worden?”. De wet is van toepassing op de mens in het vlees en stelt hem op de proef. Die proef zal duidelijk maken, of hij als mens in het vlees, gerechtigheid kan verkrijgen door het houden van de wet. Wat een dwaasheid is het dan, als iemand, nadat hij de Geest, het Zegel op zijn gerechtigheid, ontvangen heeft, met vleeselijke middelen gaat proberen om gerechtigheid te verwerven. Hij gaat dan zelf proberen te voldoen aan de eis van de wet, die zich richt tot een mens in het vlees. Maar het vlees is niet onderworpen aan de wet en kan zich er ook niet aan onderwerpen! Onder de Galaten waren er, die wonderen deden door de Geest; zodat Zijn aanwezigheid als Zegel van Godswege, heel duidelijk was. Tegenwoordig vragen veel gelovigen zich af of de Geest van God wel in hen woont. We willen hier eerst iets over dit onderwerp zeggen.

Als iemand van zijn zonden overtuigd is, in de Heer Jezus gelooft, als de enige en volmaakte Heiland, die het werk heeft volbracht, dat de Vader Hem gegeven had om te doen, en uit de grond van zijn hart kan zeggen, “Abba, Vader”, dan bezit zo iemand de Heilige Geest (Rom. 8:15; Gal. 4:6). Niet alleen ziet hij de waarheid in het Woord, en neemt hij die waarheid aan, maar in de tegenwoordigheid van God verheugt hij zich in de vrijheid, en hij is zich bewust van zijn verhouding tot God. Hij zal veel moeten leren, misschien veel moeten corrigeren, veel moeten vergeten, veel moeten veranderen in zijn geestelijke toestand, maar hij is zich bewust van zijn verhouding tot God. Dit is meer dan bekering; een zondaar, kan niet als zondaar verzegeld worden. God kan Zijn zegel niet zetten op de zonde; maar als iemand gereinigd is door het bloed van Christus, dan komt de Heilige Geest in hem wonen.

We zien het onderscheid in het geval van de verloren zoon. Hij kwam tot zichzelf, erkende zijn zonde en besepte dat hij op het punt stond van honger om te komen. Hij stond op en ging naar zijn Vader. Dat was goed; hij was werkelijk bekeerd; maar toch had hij nog niet het beste kleed aan, of de ring aan zijn hand en de sandalen aan zijn voeten. Hij had de Vader nog niet ontmoet. Hij wist wel dat er vriendelijkheid en geluk te vinden waren in het huis van zijn

Vader; maar hij wist niet of hij binnen mocht komen. Hij wist niet, of hij ontvangen zou worden. Hij was er zich niet van bewust, dat hij een zoon was, hoewel hij het was. Hij zegt: “Ik ben niet meer waard uw zoon te heten”. Dat is niet de geest van zoonschap, waardoor wij roepen, “Abba, Vader”.

Hoeveel oprechte en werkelijk bekeerde gelovigen verkeren in zo'n toestand! Zij zijn niet verzegeld. Ik bedoel niet, dat iemand moet kunnen verklaren hoe hij “Abba, Vader” kan roepen; ook niet dat hij de leer van de aanwezigheid van de Heilige Geest moet kunnen verklaren – hiervoor is bekendheid met het Woord nodig. Maar we moeten de Geest hebben om te kunnen roepen, Abba. Er zijn veel gelovigen die, door slecht onderwijs, bang zijn om te zeggen dat zij kinderen van God zijn. Maar als ze in de tegenwoordigheid van God zijn, dan aarzelen ze niet om uit de grond van hun hart, Abba te roepen. Het ontbreekt hun aan vrijheid en kracht om te zeggen, “Ik ben een kind van God”, als gevolg van slecht onderwijs. Als een gelovige echter verzegeld is, en zich in de tegenwoordigheid van God bevindt en tot Hem spreekt, dan weet hij wel, dat God zijn Vader is, hij voelt dat die verhouding tot Hem er is. “Waar de Geest van [de] Heer is”, zegt de apostel, “is vrijheid” – vrijheid in de tegenwoordigheid van God en ook van de wet en van de kracht van de zonde.

Laten we nu ook in het kort nog nagaan wat het voor ons betekent, dat de Heilige Geest in ons woont. Ten eerste is Hij niet een geest van slavernij, maar van zoonschap: we weten dat we kinderen van God zijn, en zijn we kinderen, dan ook erfgenamen: erfgenamen van God, en medeërfgenen van Christus. Wonderlijke en onuitsprekelijke voorrechten!, hoewel de verhouding tot God en Christus veel meer is dan de erfenis, die slechts een gevolg is van die verhouding.

Bovendien is de liefde van God in onze harten uitgestort door de Heilige Geest, die ons gegeven is. Een eenvoudige uitdrukking, maar wat kostbaar! We blijven in de liefde, de liefde van God, want God, die Liefde is, blijft in ons. Het bewijs voor die liefde is, dat God Zijn eniggeboren Zoon voor ons gaf, dat Hij stierf, en Zijn

leven voor ons gaf. Wij verblijden ons in deze liefde door de tegenwoordigheid van de Heilige Geest. Door Zijn aanwezigheid is de liefde in onze harten uitgestort.

De apostel Johannes zegt het zo: “Niemand heeft ooit God aanschouwd. Als wij elkaar liefhebben, blijft God in ons en zijn liefde is in ons volmaakt. Hieraan weten wij dat wij in Hem blijven en Hij in ons, dat Hij ons van zijn Geest gegeven heeft”. En om aan te tonen dat het zonder twijfel het deel is van iedere Christen, zegt hij: “Een ieder die belijdt, dat Jezus de Zoon van God is, God blijft in hem en hij in God”, 1 Joh. 4:12-15.

Iemand die niet met God wandelt, kan maar moeilijk geloven dat wij in God kunnen blijven, en God in ons. Maar er staat duidelijk, “als iemand [de] Geest van Christus niet heeft, die behoort hem niet toe”. Hij blijft in ons, en de gelovige die wandelt in gemeenschap met God verblijdt zich er in. Hij verblijdt zich met nederigheid en dankbaarheid.

De tegenwoordigheid van God maakt ons nooit trots. Hij is te groot dan dat we iets zouden kunnen betekenen in Zijn tegenwoordigheid. Toen Paulus werd weggevoerd tot in de derde hemel, liep hij geen gevaar om zich te verheffen, maar wel toen hij op aarde terugkeerde. De Heilige Geest maakt dat wij weten, dat we in Christus zijn, en Christus in ons is (Joh. 14:20). Er is geen veroordeling voor hen die in Christus Jezus zijn. Niet alleen zijn onze zonden vergeven, maar we zijn aangenaam gemaakt voor God in Hem, Hij die de Geliefde is. We zijn aangenomen in Christus, in overeenstemming met de kostbaarheid van Christus. Hij is onze gerechtigheid. Zoals de Vader Hem heeft liefgehad, zo heeft ook Christus ons lief.

Hier zien we weer de volmaakte aanneming van de gelovige, en ook zijn verantwoordelijkheid. Voor God ben ik volmaakt, aangenaam gemaakt in Christus. Maar als ik in Christus ben, dan is Christus in mij als leven en kracht, en ben ik verantwoordelijk dit leven te openbaren voor de wereld. Christus is voor ons bij God, en wij zijn voor Christus in de wereld.

We weten dan, door de Heilige Geest, dat we in Christus zijn en

Christus in ons is. Wat een verheven feit, dat de Geest van God in ons blijft! Het is een gevolg van de volmaakte verzoening, die door Christus is volbracht. Maar ook wat een verantwoordelijkheid voor de Christen! God woonde niet bij de onschuldige Adam, zelfs niet in de hof van Eden. Hij woonde niet bij Abraham; maar zodra de uiterlijke verlossing van Israël volbracht was, kwam Hij te midden van Zijn volk wonen, en zat Hij tussen de cherubim, als op Zijn troon. Nu de ware en eeuwige verlossing volbracht is, komt Hij in elke gelovige persoonlijk wonen, en in Zijn volk, dat vergaderd wordt door de Heilige Geest. Zijn tegenwoordigheid is meer dan bekering. De bekeerden, gewassen in het bloed van Jezus, worden de woonplaats van God, verzegeld voor de heerlijkheid door de gave van de Heilige Geest.

De apostel legt de nadruk op de dwaasheid van deze arme Galaten, die zoveel hadden geleden voor het evangelie. Als nu het evangelie onvoldoende en nutteloos was zonder de besnijdenis, dan hadden zij tevergeefs geleden.

Vers 6. Nu gaat hij spreken over Abraham, die de Joden zeer vereerden. Abraham geloofde God en het werd hem tot gerechtigheid gerekend. Zo zijn nu degenen, die geloven, ware zonen van Abraham; niet zij die naar het vlees zijn nakomelingen zijn. “De Schrift nu, die voorzag dat God de volken op grond van het geloof zou rechtvaardigen, verkondigde tevoren aan Abraham de blijde boodschap: “In u zullen alle volken gezegend worden”.

Let hier op het gezag en de belangrijkheid van het Woord van God. Het voorzag wat God zou doen. Het woord komt uit de mond van God: en de apostel stelt het zo voor, dat God er bij voorbaat over sprak. De apostel spreekt over de Schrift als dat wat de gedachten van God bezit. In feite was het immers de Heilige Geest die het inspireerde, en het deelt deze gedachten aan ons mee. Weet dan, zegt de apostel, hoe de aartsvader, Abraham, de vader van de gelovigen en de bezitter van de beloften, alles door het geloof ontving. Zo worden ook zij die op de grondslag van het geloof staan, gezegend met de gelovige Abraham. Aan de andere kant echter, zijn zij die op grond van de werken van de wet zijn, onder de vloek. De wet

is heilig en goed; maar de wet geeft geen nieuwe natuur. De wet geeft geen leven en ook niet de kracht die nodig is om te doen, wat de wet vereist. Wie de zegen zoekt op grond van de wet is net als die verlamde man in de zuilengang van de vijver te Bethesda. Door zijn ziekte miste hij de kracht, die nodig was voor zijn genezing.

De wet eist; hij eist van de mens dat deze de wet houdt. Aan de wet moet men gehoorzamen: maar de wet geeft geen natuur, die verlangt om de wet te houden en ook geen kracht om de wet te doen. De wet eist, en dat is alles. De mens hoort God lief te hebben met geheel zijn hart: hij heeft het niet gedaan – en hij doet het niet. Hij hoort zijn naaste lief te hebben als zichzelf: hij doet het niet – hij is meer bedroefd als hij zijn fortuin verliest, dan wanneer zijn buurman het zijne verliest. Hij hoort niet te begeren, maar de begeerte is er. Daarom spreekt de wet een vloek uit over de mens die onder het gezag van de wet is, omdat hij de wet niet heeft gehouden. De wet weet niet wat vergiffenis is.

De apostel zinspeelt op iets merkwaardigs, dat te vinden is in Deuteronomium 27:26. Aan de stammen van Israël werd opgedragen om te gaan staan, zes stammen op de berg Gerizim, en zes stammen op de berg Ebal, de eerste om te vloeken en de laatste om te zegenen. Maar toen het er op aan kwam, kwam er geen zegen. In hoofdstuk 27:12 hebben we de zes stammen om te zegenen, maar geen zegen: dan in vers 13 de zes stammen om te vervloeken, en dan volgt: “En de Levieten zullen betuigen en zeggen tot allen man van Israël, met verheven stem: Vervloekt zij de man”, enz.: en aan het eind, de woorden die door de apostel worden aangehaald. In de volgende hoofdstukken vinden we de wegen van God met Israël in het land Kanaän; waar Mozes hun plechtig betuigt welke gevolgen het heeft dat zij onder de wet zijn. En onder de wet is geen zegen te vinden. Zodoende, zij die onder de wet zijn, zijn onder de vloek.

Ook de profeten geven hetzelfde onderwijs: iemand zal leven door het geloof, en de wet rechtvaardigt niet. De profeten zeggen: “De rechtvaardige zal op grond van geloof leven”. Welnu, de wet is niet op grond van geloof, maar op grond van werken; bovendien moet de mens het zelf doen, want de wet eist dat hij zijn eigen

gerechtigheid uitwerkt. De wet zegt: “hij die deze dingen zal gedaan hebben, zal daardoor leven”. Volgt daar dan uit dat het gezag van de wet veracht moet worden, aangezien zij die onder de wet waren, de wet niet gehouden hebben, of dat allen veroordeeld zijn? Nee, zo is het niet. Christus heeft ons, die in Hem geloven, vrijgekocht van de vloek van de wet, in Zijn oneindige genade, in Zijn onmetelijke liefde, door voor ons een vloek te worden, want er staat geschreven: “Vervloekt is een ieder die aan het hout hangt”. Opdat de zegen van Abraham in Christus Jezus tot de volken zou komen en wij de belofte van de Geest ontvangen zouden door het geloof.

Zo wordt het duidelijk op welke manier God de volken wil zegenen. De Joden waren onder de wet, zoals in feite allen, die niet verlost zijn door Jezus Christus, en niet erkend door de Heilige Geest. Als we niet totaal verdorven waren en zonder geweten, waren we toch wat onze toestand voor God betreft, onder de vloek. Als nu een Christen het beginsel van de wet opneemt, brengt hij zichzelf onder de vloek; daarom neemt de apostel deze zaak zo ernstig op. Christus gaf Zichzelf op het kruis, en nam deze vloek op Zich, opdat die niet over ons zou komen. Ook heeft Hij de zonden gedragen van hen die in Hem geloven. Zo komt de zegen tot de volken, over ieder, die in Hem gelooft, hetzij Jood of Heiden.

Maar dit is niet alles. We vinden in het Oude Testament de belofte van de Heilige Geest, een belofte die nog veel duidelijker herhaald werd door de woorden van de Heer. Er stond geschreven dat de Geest uitgestort zou worden op alle vlees, d.w.z. dat de volken er deel aan zouden hebben. Dit was doorslaggevend voor Petrus om Cornelius als Christen aan te nemen. Die uit de volken werden net zo goed verzegeld met de Heilige Geest als de Joden. God zette Zijn Zegel op hen als Zijn kinderen, en zij werden verenigd in één lichaam met de Joden en met Christus Zelf. De zegen voor de volken was dezelfde als die voor de Joden. De Joden hadden de Geest niet ontvangen toen zij onder de wet waren; evenmin de volken toen zij nog veraf waren; maar nu duidelijk geworden is, dat alle mensen zondaars zijn, verleent de genade die Jood en Volken gereinigd heeft, beide de toegang tot dezelfde voorrechten. Die belofte

aan Abraham, en aan de volken in hem is zo vervuld: Christus heeft de Heilige Geest gegeven, aan hen die uit de volken in Hem geloven.

Vers 8-14. Paulus legt hier de nadruk op de belofte, op de omstandigheden waaronder die werd gegeven, en op de manier waarop de volken erin deelden. Zijn uitgangspunt is, dat de volken, overeenkomstig de belofte van God, in Abraham gezegend zouden worden. Abraham had de belofte ontvangen op grond van geloof en de volken stonden op dezelfde grondslag – zij ontvingen alles op grond van geloof. Later werd de wet gegeven aan het nageslacht van Abraham naar het vlees. Het was echter een vloek voor hun zielen, want het vlees onderwerpt zich niet aan de wet van God, en het kan dat ook niet. Bovendien, de rechtvaardige zal op grond van geloof leven, en de wet is niet op grond van geloof, de wet eist werken. Maar zij die onder de wet waren, zijn verlost van de vloek van de wet door de dood van Christus. De gelovige Joden waren er van bevrijd; en de zegen die zij ontvingen door het geloof in Christus strekte zich uit tot allen die in Christus geloven onder de volken. Maar de zegen die zij door geloof ontvingen, zou hen toch niet onder de vloek brengen waarvan Israël bevrijd was door hetzelfde geloof! De Heilige Geest, die al beloofd was, werd van beiden evenzeer het erfdeel: een schitterend getuigenis van de aanneming van de volken! Dezelfde waarheid zien we in de geschiedenis van de belofte aan Abraham. Maar de apostel stelt een zeker eenvoudig beginsel voorop.

Vers 15. Als een verbond gesloten en ook nog bekrachtigd is, kan het niet ongeldig gemaakt worden, en kan men er niets aan toevoegen. Aan Abraham nu werden de beloften gedaan die later werden bevestigd, zo als we zullen zien, aan zijn zaad. Nu kan de wet, die vierhonderddertig jaar later gekomen is, het verbond dat God tevoren bekrachtigd heeft niet ongeldig maken, waardoor de belofte zou komen te vervallen. De belofte bleef altijd vast: er kon niets aan toegevoegd of vanaf genomen worden.

Het karakter en de bijzonderheden van de belofte zijn ook belangrijk. De belofte werd gegeven aan Abraham en bekrachtigd aan zijn zaad. Maar als er over het “zaad” gesproken wordt, wordt er

maar van één gesproken, en niet van een talrijk nageslacht: en dit is uiterst nauwkeurig. Er zijn veel beloften aan Abraham gedaan: zijn nageslacht zou zijn als de sterren aan de hemel, en als het zand aan de oever van de zee. Maar er was één belofte die aan Abraham alleen gedaan werd, zonder zijn nageslacht te noemen. In Genesis 12 staat dat in hem alle volken der aarde gezegend zouden worden: en in hoofdstuk 22 wordt deze belofte bevestigd aan zijn zaad. Dit vond plaats toen hij Izaäk op het altaar geofferd had, en hem als uit de doden opgewekt teruggekregen had (zie Hebrëen 11:19) – een opmerkelijk beeld van Christus in Wie het volledig en letterlijk vervuld is. In hoofdstuk 15-17 van Genesis, vinden we de beloften van een talrijk nageslacht, en deze beloften zijn vervuld in het volk Israël. Maar in hoofdstuk 22 worden de verschillende beloften aan het talrijk zaad en aan het ene zaad duidelijk onderscheiden.

In vers 16 gaat het over die belofte aan het ware Zaad, aan één enkele Persoon, en de bevestiging van de belofte aan dat éne Zaad met daarbij de belofte van de zegen voor de volken. Er is hier geen sprake van een talrijk nageslacht, maar van één enkele Persoon, en die Persoon is Christus. Izaäk was maar een type. De wet, die vierhonderddertig jaar later gekomen is, kan de belofte, die zo plechtig bekrachtigd is na het offer van Izaäk op het altaar (Genesis 22), niet krachteloos maken of er iets aan toevoegen. Als de erfenis op grond van de wet is, dan is zij niet meer op grond van de belofte, maar God heeft haar aan Abraham door belofte geschonken.

Vers 19. Waartoe dan de wet? Ter wille van de overtredingen werd zij er bijgevoegd, totdat het zaad zou komen, waaraan de belofte gedaan was; d.w.z. tot de Messias, Christus zou komen. Het is nooit de bedoeling van God geweest iemand te behouden op grond van de wet. Wel door het geloof in Christus Zijn Zoon, door Zijn dood aan het kruis voor ons, waar Hij de zonden droeg van allen, die gered worden: die zonden kunnen hun niet meer toegerekend worden. Christus is de Rechter van de levenden en van doden, maar als gelovigen voor Zijn rechterstoel verschijnen, zien zij daar Degene, die hun zonden reeds heeft weggedaan door Zijn dood. De wet kwam tussen de belofte en de vervulling ervan; de wet was niet

op grond van geloof of belofte, en was evenmin de vervulling van de belofte door de komst van de Zoon van God. De wet eiste gehoorzaamheid van een mens en bewerkte een menselijke gerechtigheid als men de wet hield. Maar het vlees onderwierp zich niet aan de wet, en het kan dat ook niet; zodat zij die in het vlees zijn God niet kunnen behagen. Waarom gaf God dan de wet? Opdat de mensen door de overtredingen hun ware toestand zouden leren kennen. Onmogelijk dat God iets deed om zonden voort te brengen; de mens beging al de ene zonde na de andere; maar zonden werden overtredingen door de wet, opdat, zoals Paulus zegt in Romeinen 7:13, de zonde uitermate zondig zou worden door het gebod.

De wet werkte op twee manieren. In de eerste plaats werden de zonden die men begaat uitermate zondig, omdat men niet alleen doet wat verkeerd is, maar dat nog doet nadat God het verboden heeft. In de tweede plaats, leren wij door de wet wat de zonde in het vlees is, de begeerte, de toestand van de mens naar het vlees. Het vlees houdt van zondigen; en zelfs een bekeerde, die tracht het vlees te overwinnen, wordt zelf overwonnen en een gevangene door de kracht van de zonde die heerst in zijn vlees. Door de wet komt kennis van de zonde, d.w.z. van de zonde in het vlees; en door de wet worden de zonden uitermate zondig. Als mijn kind gewoon is om te luieren en op straat rond te hangen, heeft het slechte gewoonten. Maar als ik hem verbied om naar buiten te gaan, en hij doet het toch, dan is het beslist een overtreding en veel erger dan een slechte gewoonte. Daartoe is de wet gegeven, om ons te leren wat we zijn. De wet is heilig, rechtvaardig en goed; de wet toont de mens, als kind van Adam wat zijn plicht is tegenover God. De wet werd echter pas gegeven aan de mens toen hij al een zondaar was, niet om zonden voort te brengen, maar om de zonden te veranderen in overtredingen. De apostel spreekt er nog beslister over tegen de Romeinen: “De wet is daarbij gekomen, opdat de overtreding zou toenemen”, Romeinen 5 vers 20. Bovendien ontdekte de mens door de wet wat een boze natuur hij heeft: maar ik wil er hier niet meer over zeggen. Het is genoeg als we de aard en werking van de wet begrepen hebben.

Vers 20. De wet, zegt de apostel, werd verordend door engelen in de hand van een middelaar. Hier vinden we opnieuw een belangrijk beginsel. Het is duidelijk dat een middelaar niet een middelaar van één is, maar God is één. Er was nog een andere partij, en tussen deze partij en God vervulde de middelaar zijn middelaarschap; in feite was de andere partij, Israël, d.w.z. de mens. Of men zou genieten van de gevolgen van het verbond hing af van de trouw van beide partijen. Want aangezien God op de berg Sinaï Zijn zegen had beloofd, indien Israël nauwgezet Zijn wil zou doen, moest Israël gehoorzaam zijn om te kunnen genieten van de voorrechten die hun onder de wet verleend waren. Wat onvoorwaardelijk aan Abraham beloofd was, nam Israël bij Sinaï aan op voorwaarde van de gehoorzaamheid van het volk. “Nu dan, indien gij naarstig aan mijn stem zult gehoorzamen en mijn verbond houden, zo zult gij mijn eigendom zijn uit alle volken”, Exod. 19:5.

Zo kwam Mozes, de middelaar, en hield hun al deze woorden voor, en heel het volk antwoordde eenparig: “Al wat de Here gesproken heeft, zullen wij doen. En Mozes bracht de woorden van het volk weer tot de Here”. Zo is het verbond gemaakt. Toen maakten zij een gegoten kalf, nog voordat Mozes van de berg afdaalde. Het verbond was verbroken in de allereerste eis: “gij zult geen andere goden voor mijn aangezicht hebben”; Mozes brak toen de stenen tafelen aan de voet van de berg, en zij zijn nooit in de legerplaats gekomen. De barmhartigheid van God spaarde hen, maar het verbond was verbroken, en een nieuw verbond moest gesloten worden. Het had niet meer vastheid dan de trouw van de mens in het vlees. De vervulling van de onvoorwaardelijke belofte van God, aan Abraham, hing alleen af van de trouw van God die de belofte had gedaan; en kon daarom niet falen.

Let er wel op, dat het hier niet gaat over Christus, de Middelaar, die onze zonden zou dragen en ons zou behouden, maar over het beloofde Zaad. Een middelaar speelt daarbij geen enkele rol. Er was eenvoudig een belofte dat het Zaad zou komen, en het Zaad kwam. De wet kwam tussen de belofte en de vervulling van de belofte in om de mens op de proef te stellen, en de zwakheid en goddeloosheid

van het vlees te openbaren. De wet was niet tegen de beloften van God, maar toonde wel aan dat de trouw en de werken van de mens geen enkele garantie boden voor de vervulling van die beloften. Want indien de wet leven had kunnen geven, dan zou dat nieuwe leven, gegeven door de wet, van nature de geboden bewaard hebben; dit zou menselijke en wettische gerechtigheid zijn geweest, en hoewel menselijk, zou die toch God behaagd hebben. Maar de zondigheid van het vlees kwam aan het licht en de gerechtigheid werd niet volbracht. Als zij de wet hadden gehouden, waaronder zij zich hadden geplaatst bij Sinai, om van de beloften te kunnen genieten, dan hadden ze de zegen genoten: maar zij hielden de wet niet. Allen – Joden en Heidenen, mensen die voorrechten hadden en zij die ze niet hadden – zijn onder de zonde besloten, opdat de belofte, die aan Abraham gedaan is, gegeven zou worden aan hen die geloven in Jezus Christus.

Vers 22. Voordat het geloof kwam, d.w.z. voordat het stelsel was gekomen, dat gegrond was op het geloof in Christus, waren de Joden als gevangenen onder de wet, in verzekerde bewaring tot het geloof geopenbaard zou worden. De wet is dus hun tuchtmeester geweest tot op Christus, opdat zij op grond van geloof zouden gerechtvaardigd worden. Toen de hele aarde afgoderij bedreef, was het de goedheid van God, om één volk te bewaren, dat, hoe ontrouw zij ook geweest zijn, de kennis van de enige waarachtige God bezat. De wet was niet het middel om hen te rechtvaardigen, want zij hielden de wet niet; maar zij stonden als gevangenen onder de verplichting de wet te houden en zij beroemden zich op de beloften.

In alle zuiverheid bleef het feit dat God één is, en dat Hij de beloften heeft gedaan aan het Zaad, dat zou komen, onder de mensen bewaard. Maar nu het geloof gekomen is – d.w.z. Christus en het stelsel van geloof – nu zijn wij niet langer onder een tuchtmeester. Wat alleen bedoeld was voor de tijd waarin men de belofte verwachtte, verloor elke grond van bestaan toen de belofte werd vervuld. De tuchtmeester was nuttig geweest om hen te bewaren tot de vastgestelde tijd. Maar nu de belofte vervuld was, was er geen reden meer om de tuchtmeester te handhaven – hij hoorde bij de tijd

waarin men de vervulling verwachtte. Anders zou men in werkelijkheid, Zijn komst en Zijn werk ontkend hebben. Zij die de wet niet gehouden hebben, toen zij dat moesten doen, wilden nu in hun trots, de wet gaan houden, nu iedere reden daartoe geheel verdwenen is. Zo is de mens!

Vers 26. De apostel zegt nu niet meer *wij en ons*, want hij spreekt nu niet meer over de Joden. Zij waren onder een tuchtmeester in verzekerde bewaring. Maar nu richt hij zich tot de Christenen, Joden en Heidenen samen. “Gij zijt allen zonen van God door het geloof in Christus Jezus”. Hij spreekt niet meer van Joden of Grieken, van slaven of vrijen: zij waren tot Christus gedoopt, zij hadden Christus aangedaan, zij hadden dezelfde naam aangenomen en dezelfde belijdenis: Christus; iedere andere naam verdween daarbij. Zij waren Christenen, verenigd onder deze naam. Voor God heeft de opstanding een einde gemaakt aan de mens in het vlees: zij waren allen één in Christus Jezus.

Er wordt hier gesproken over de uiterlijke belijdenis, wat een Christen als zodanig was, niet of hij een echte Christen was of niet. We zullen zien dat Paulus hier een beetje aan twijfelde; toen de apostel echter op Christus zag, kreeg hij door genade weer vertrouwen.

Het Christelijk stelsel, het geloof, zoals het hier genoemd wordt, wijst niet naar een naam, ook niet naar een partij of iets dergelijks, maar op Christus alleen. Zij waren Christenen en niets anders. Als zij dan van Christus waren, het enige ware Zaad van Abraham naar de belofte, in Wie de volken gezegend zouden worden, dan waren zij het nageslacht van Abraham, en erfgenamen van de belofte.

Dit alles bevat belangrijke beginselen. Als deelgenoten van de belofte in Christus, konden zij niet meer onder de wet zijn. Iemand die zichzelf onder de wet stelt, verloochent het Christendom; Christus zou dan tevergeefs gestorven zijn. Wij kunnen tot geen enkele groep behoren en ook geen andere naam dragen, dan die van Christus.

4. God zond Zijn Zoon

De apostel spreekt vervolgens over de gevolgen van de waarheid, dat we kinderen van God zijn door het geloof in Christus Jezus – een waarheid die in beginsel in hoofdstuk 3:26 vermeld is en waarvan hij hier de gevolgen ontvouwt. Hij laat de tegenstelling zien tussen de erfgenamen onder de wet en de erfgenamen door het geloof in Christus, die gekomen was, en opgestaan uit de doden. Onder de wet waren zij als een kind dat de gedachten van de vader niet begrijpt en ook niet kent. Het is als met een slaaf tot wie gezegd wordt, ga of kom hier, doe dit of dat. Al zal het kind weldra heer van alles zijn, toch staat het nog onder voogden en beheerders tot op de tijd door de vader vooraf bepaald. Zo waren de gelovige Joden die werkelijk deel hadden aan de beloften, omdat ze onder de wet waren, als kinderen onder een tuchtmeester. Dit brengt een belangrijk beginsel met zich mee.

De instellingen van de wet waren aangepast aan de mens in het vlees. Een prachtige tempel, mooie ambtsgewaden, een God van Wie de heerlijkheid zichtbaar was op aarde, tot Wie de mens echter niet kon naderen. Er waren trompetten, zichtbare offers – allerlei dingen ingesteld om de mens in betrekking tot God te brengen. Alles naar de eerste beginselen van de wereld en aangepast aan de mens in het vlees. De Christenen zijn een hemels volk; de voorwerpen die zij vereren zien zij niet, behalve dan door het geloof. Zij aanbidden God in geest en waarheid, niet met stieren en bokken. De Geest openbaart hun onzichtbare dingen. Zij weten dat Christus naar de hemel is opgevaaren, nadat Hij het werk heeft volbracht, dat de Vader Hem te doen heeft gegeven. Hun hart verheft zich tot in de hemelse tempel om God daar te aanbidden, door de genade van de Heilige Geest, die uit de hemel is neergekomen. Zo waren de erfgenamen in het Oude Testament als kinderen; ze waren verbonden met een uiterlijke godsdienst, en brachten dieren als offers. De reiniging was uiterlijk, van het lichaam door water; de offers – typen

voor de tegenwoordige tijd – konden het geweten niet reinigen van zonden; het waren geen offers van lof, dank en aanbidding, gegrond op het volbrachte werk van Christus. Het waren allemaal “eerste beginselen van de wereld”, aangepast aan de mensen in de wereld.

Elke godsdienst die wordt uitgeoefend met uiterlijke ceremoniën en samengesteld is uit dergelijke dingen, is in overeenstemming met “de eerste beginselen van de wereld”, en lijkt op de manier waarop de heidenen aanbidden. Men zoekt de gunst van God met middelen die een onbekeerde evengoed kan gebruiken, of zelfs beter, dan een bekeerde; want het geweten van de onbekeerde laat hem niet voelen dat deze dingen de ziel niet kunnen reinigen. Mensen die gerechtigheid zoeken te verkrijgen door hun werken ergeren zich geducht aan hen die vrede met God hebben door het geloof. Want het zegt hun als het ware, dat al hun inspanning tevergeefs is. Er was maar één stad waar de volken Paulus vervolgden en waar de Joden hen niet aanzetten om dit te doen. De Joden beroemden zich op wat een mens kon en handhaafden hun eigen heerlijkheid. Ze konden het niet verdragen dat hun heerlijkheid met voeten werd vertreden. Maar de gelovige geeft God de heerlijkheid van de verlossing en zoekt in een nieuw leven, waarvan de bron de liefde is, Hem te verheerlijken door gehoorzaamheid en het doen van Zijn wil.

De wet was dus een tuchtmeester tot op Christus, het beloofde Zaad. In de vormen en in de ceremoniën lijkt de Joodse godsdienst op die van de Heidenen. God, die altijd de volmaakte regel voor het gedrag van de mens en de eenheid van de Godheid handhaafde, verwaardigde Zich toch om Zich aan te passen aan de mens, om dichtbij hem te komen, en zodoende duidelijk te maken dat het voor de mens in het vlees onmogelijk was om met God te wandelen. De mens heeft de regel van God niet gehouden maar zich vastgeklampt aan de ceremoniën, om daardoor zijn eigen gerechtigheid op te richten. Zedelijk is dat wel gemakkelijk, want dan kan men voortgaan zonder zijn hartstochten te beheersen. Als het geweten echter wakker geschud is, wordt het een ondraaglijk juk. Helaas! Het is altijd zo, zelfs in onze dagen.

Vers 4. Maar de volheid van de tijd brak aan – geprezen zij God! Eerst had de mens getoond dat hij totaal verdorven en niet te betugelen was, toen hij geen wet had. Daarna had hij, toen hij wel een wet bezat met al de daarbij behorende voorrechten, die wet gebroken, omdat hij niet in staat was de wet te houden, zelfs al wilde hij de wet doen. Toen kwam in de vrijmachtige liefde van God, het beloofde Zaad: God zond Zijn eniggeboren Zoon, de tweede Mens, de laatste Adam. Het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond.

Wonderbare genade! God werd geopenbaard in het vlees, opdat Hij Zichzelf zou geven, en uit de doden opgewekt, het Hoofd en de Bron zou worden van een nieuw geestelijk geslacht, inplaats van het boze en verdorven geslacht. Hij wordt het leven van alle gelovigen. Zij zijn verlost om zich met Hem te verheugen in Zijn heerlijkheid. De oudtestamentische gelovigen zullen zich ongetwijfeld verheugen in de heerlijkheid, en delen in de gevolgen van de door Christus volbrachte verlossing. Zij maken echter geen deel uit van Zijn lichaam op aarde, want dat was nog niet gekomen. Zoals we gezien hebben was de belofte gegeven. Nu is de belofte vervuld, al is het nog niet volledig. Maar toch is de belofte vervuld in de opstanding van Christus, toen leven en onvergankelijkheid aan het licht zijn gebracht en werden gepredikt door het evangelie. Het evangelie verkondigt niet de belofte, maar de vervulling van de belofte, in de komst van Christus, die neerkwam om het werk der verlossing te volbrengen.

God zond Zijn Zoon. Hij kwam op aarde en nam de gestalte van een mens aan. Geboren uit een vrouw, geboren onder de wet. Hij kwam in de wereld in betrekking tot de mens: Hij werd uit een vrouw geboren. Hij kwam in de wereld ook in betrekking tot de Joden: Hij werd onder de wet geboren. Iedereen die zich bekeerd heeft, stelt zichzelf onder de wet, als hij daar niet reeds in de geest is. Dit is heel nuttig voor een gelovige, omdat hij zo z'n zwakheid leert kennen. Allen, die geloven in Christus en in Zijn werk genieten van de resultaten van het verlossingswerk, of ze nu Joden of Heidenen zijn. Zij zijn verzoend met God, die het werk van Zijn Zoon aange-

nomen heeft, overeenkomstig Zijn gerechtigheid, zoals Hij Hem in liefde gaf, opdat Hij hen die onder de wet waren zou vrijkopen en wij het zoonschap zouden ontvangen.

Christus heeft zowel voor de één als voor de ander Zijn eigen plaats bij God bereid. Toen Hij opstond uit de doden, zei Hij tot Maria Magdalena: “Ga heen naar mijn broeders en zeg hun. Ik vaar op naar mijn Vader en uw Vader, naar mijn God en uw God”. Kostbare, wonderbare woorden, die Hij nooit had gesproken vóór Zijn opstanding. Maar nu was alles volbracht. Hun zonden waren gedragen en weggedaan; God was verheerlijkt, in alles wat Hij is. Zij waren nu verlost, en naar het vaste voornemen van God, had Christus voor de Zijnen, door Zijn lijden de heerlijkheid verworven. Hij kon het hun nu aanzeggen, al was de tijd dat zij de heerlijkheid zouden ingaan nog niet gekomen. Hij had hen echter al gebracht in de positie die Hijzelf innam als Mens en als Zoon van God, bij de Vader. Wat een woorden! Broeders van de Zoon van God! Als God Zijn Vader was, dan was Hij ook hun Vader; als Hij Zijn God was, dan was Hij ook hun God. Zij hadden niet alleen de vergeving van hun zonden en waren gerechtvaardigd – op zich een enorm grote zegen – maar Hij bracht hen in de verhouding tot God waarin Hijzelf stond.

Was Hij nog steeds onder de wet? Zeker niet! Onder de wet was Hij gestorven, had Hij de vloek gedragen en God ten volle verheerlijkt op het verschrikkelijke kruis. Maar dat was alles voorbij. Nu was Hij opgestaan om Zijn verlost, die deelgenoten zijn van het leven waarin Hij nu leeft in de tegenwoordigheid van God, in de heerlijkheid te brengen. In die heerlijkheid zal Hij spoedig komen, maar zij moeten wachten tot Hij terugkomt om hen tot Zich te nemen. Daar zullen zij voor eeuwig met Hem zijn; volmaakt zoals Hij volmaakt is. Alles was volbracht wat hun het recht gaf om te genieten van de voorrechten. Al was de tijd dan nog niet gekomen om daar te zijn, de Geest kon worden gezonden, zodat ze zich van harte konden verblijden in de voorrechten. Ook konden ze de positie begrijpen die zij innamen. De voorrechten konden bekend gemaakt worden en dat doet de apostel dan ook. Paulus kon hun

weliswaar niet alles uitleggen, want doordat ze zich onder de wet stelden, waren hun ogen te zwak geworden om de Goddelijke dingen duidelijk te zien. Hij kon evenwel hun positie duidelijk maken, opdat ze in staat zouden zijn de dingen van God te begrijpen.

Het geloof plaatst de gelovige in de positie van een zoon bij God, overeenkomstig de waarde en de kracht van de verzoening, bewerkt door Jezus Christus. En omdat wij zonen zijn, heeft God de Geest van Zijn Zoon in onze harten uitgezonden, die roept: Abba, Vader. Zo is de gelovige geen slaaf, maar zoon, en indien een zoon, dan ook erfgenaam van God door Christus. Onder de wet waren de gelovigen, wel uit God geboren, maar wat hun positie betreft niet meer dan slaven. Nu zijn Joden en Volken samen zonen, overeenkomstig de positie van Hem die hen verlost heeft. De beginselen van de wereld waren aangepast aan de mens in het vlees. De Geest brengt ons in gemeenschap met de Vader in de hemel als Zijn zonen en verenigt ons met Hem, die is opgestaan uit de doden. Als Joden waren zij aan de wet gestorven door de dood van Christus. En nu wilden de Volken, verlost door Zijn dood, dat juk gaan dragen, nadat het voor de Joden verbroken was, door de dood van Christus!

Maar de apostel heeft krachtiger motieven. De Galaten behoorden tot de Volken en waren als zodanig onder dezelfde beginselen van de wereld geweest. Zij kenden God niet en dienden hen die van nature geen goden zijn. De aanbidding van hun goden moest wel in overeenstemming zijn met de beginselen van de wereld – ze offerden wat een mens in het vlees kon offeren. Ze hadden er geen idee van dat godsdienst iets anders kon inhouden dan: ceremoniën, het onderhouden van dagen en het offeren van beesten. De waarachtige God verwaardigde Zich om op deze grondslag in betrekking te treden met de mens. Hij kwam tot de mens waar de mens was. Niettemin kon er op die grondslag geen openbaring van Hemzelf zijn en bleef Hij verborgen achter de voorhang. Hij maakte echter een verbond met de mensen en gaf een wet die zij moesten houden, terwijl Hij achter de voorhang bleef. Hij stelde offers in, die heel mooie en leerzame beelden waren van het ware offer van Christus, dat eeuwige waarde bezit.

Alles werd vervaardigd overeenkomstig het voorbeeld dat Mozes op de berg getoond was en gaf dus een beeld van de hemelse dingen. Maar de dingen zelf waren slechts aards. Eerste beginselen van de wereld, geschikt voor de sterfelijke mens en die een sterveling, bekeerd of onbekeerd, kon volbrengen. Het waren wereldse beginselen, in overeenstemming met de nood van de natuurlijke mens; dingen die een mens kon offeren in de hoop zijn God te verzoenen. God paste Zich aan de mens aan, terwijl Hij Zich verborg en aan de mensen voorstelde dat zij een menselijke gerechtigheid zouden oprichten. God maakte een eind aan dit hele stelsel toen Hij Zijn Zoon zond, en meer in het bijzonder door Zijn dood.

Na de belofte kwam de wet erbij om te zien of de mens in het vlees in staat is om God te behagen. De mens brak de wet en heeft die nooit gehouden. Bovendien werd de belofte veracht en het beloofde Zaad verworpen. Het kruis maakte een einde aan het hele stelsel dat God in verbinding bracht met de mens in het vlees. Of liever: het toonde aan dat zo'n verbinding onmogelijk is. Toen het werk der verzoening volbracht was, begon God door de Heilige Geest, die van de hemel was neergekomen, geestelijke verbindingen tot stand te brengen met de Laatste Adam. In vrijmachtige genade brengt Hij hen die geloven in dezelfde positie als Zijn Zoon. Wonderlijk, en wat een bewijs voor ons van de waarde van de verlossing, die Hij volbracht heeft!

Toch wilden deze onverstandige Christenen terugkeren tot de zwakke en arme eerste beginselen waarvan zij, toen zij heidenen waren, bevrijd waren door de kennis van de verlossing, die in Christus Jezus is! Let er op dat hun ceremoniën niets meer zijn dan heidendom, de eerste beginselen van de wereld. Zelfs als zij die er zich aan onderwerpen Christenen zijn, zijn de beginselen waar zij naar wandelen toch de eerste beginselen van de wereld, en hun praktijken zijn heidense praktijken. Wij leren het hier van de apostel, maar de geschiedenis van de kerk laat ons de feiten zien. Heilige dagen en heilige plaatsen werden van de heidenen overgenomen, die hun heilige plaatsen en hun heilige dagen hadden waarop zij hun feesten hielden ter ere van hun halfgoden zoals Theseus, Hercules,

en andere. De namen van heiligen werden later aan deze plaatsen en dagen verbonden en de heiligen werden vereerd inplaats van de halfgoden.

Augustinus vertelt wat er gebeurde en hoe het begon. Hij probeerde een eind te maken aan deze verkeerde gewoonten, niet aan de dagen, maar aan wat op die dagen gebeurde; want zij werden dronken in de kerk. Dit was het geval in Afrika, en hetzelfde gebeurde ook elders. Het feest van de Geboorte was het ergste van alle heidense feesten, het wordt nog gevierd in het Oosten. Omdat de kerkleiders niet konden verhinderen dat zij die uit het heidendom kwamen en zich Christenen noemden, zich bleven misdragen op dit feest, besloten zij in plaats daarvan de geboorte van Christus te vieren. Augustinus zegt ook, met betrekking tot de viering van heiligendagen, die de plaats van Theseus en anderen innamen, dat de kerk het beter vond voor het volk dat zij zich bedronken ter ere van een heilige, dan ter ere van een duivel. Het is zeker dat Christus niet in December geboren is. De tijd waarop Maria Elizabeth ging bezoeken levert het bewijs, als we die vergelijken met de vierentwintig priesterorden. Zacharia was van de achtste orde.

Door van de Joden deze wereldse beginselen over te nemen, keerden de Galaten terug tot hun vroegere heidense gewoonten. Tot op Christus hadden die dingen een belangrijke betekenis; het waren beelden of typen van de werkelijkheid, van wat Christus was, of nu is. Bovendien stelde God door die dingen de mens op de proef en toonde Hij aan dat de mens in het vlees niet met God kan wandelen. Maar toen Christus eenmaal gekomen was, toen de werkelijkheid er was, en de proef voorbij was, hadden de typen of schaduwen geen reden van bestaan meer. Als iemand de wet wil gaan vervullen, loochent hij daarmee de vervulling van alles in Christus – dan is men bezig met wereldse beginselen, waarin de Galaten wandelden toen zij nog als heidenen in de wereld leefden.

Vers 11. De apostel is bang dat zijn arbeid wellicht tevergeefs is geweest, dat zij niet de ware kennis van God en van de Christelijke waarheden bezitten. Zij waren nu zover dat ze de apostel gingen verachten: en met snijdende ironie, die niettemin voortkwam uit de

diepten van een gewond hart, zegt hij tot hen (vers 12). “Weest zoals ik”. De Galaten, wilden terugkeren tot het Jodendom en beschuldigden de apostel ervan, dat hij niet beter was dan de Heidenen met wie hij at; dat hij weigerde hun kinderen te besnijden omdat hij zelf bevrijd was van het Joodse juk en dat hij zelf wandelde als een Heiden. Wees dan als ik, zegt hij, vrij van dit juk, want evenals jullie heidenen, ben ik vrij van de wet. Jullie hebben mij volstrekt geen onrecht aangedaan; wees ook vrij!

Vroeger hadden zij hem niet veracht, ondanks zijn lichamelijke zwakheid. Toen hij hun het zuivere, niet met het Jodendom vermengde evangelie bracht, hadden zij hem aangenomen als een engel van God, als Christus Jezus. Zij hadden het met zo'n blijdschap aangenomen, zij hadden zich zo gelukkig gevoeld, dat ze Paulus het meest waardevolle, ja zelfs hun eigen ogen hadden willen geven. Het betekende voor hen een enorme vreugde dat zij het zuivere evangelie ontvingen, los van elke vermenging met de wet. Waar was nu hun zegen, als ze het nodig vonden om de wet eraan toe te voegen om van de zegen te kunnen genieten? Was de apostel hun vijand geworden door hun de waarheid te zeggen? Zij hadden het in het begin met vreugde aangenomen, maar nu hij hen ertoe wilde brengen om deze gezegende waarheid vast te houden, was hij nu hun vijand geworden? De Joodse leraars waren ijverig, maar het was een verkeerde ijver. Men kan ijverig bezig zijn met gelovigen aan zich te binden of te winnen voor een sekte waarmee men verbonden is.

De farizeeën trokken zee en land rond om één proseliet te maken; en als hij het geworden was, maakten zij hem een kind van de hel, tweemaal erger dan zichzelf.

Zo werkten deze valse leraars (dat waren ook farizeeën) met het doel de bekeerden uit de volken tot het Jodendom over te halen. Zij verborgen de waarheid van het evangelie onder de besnijdenis en een massa inzettingen, die de mensen ertoe brachten hun eigen gerechtigheid op te richten door eigen werken. Zodoende loochenden zij het volmaakte werk van Christus. Zij schuwden de schande van het kruis; want mensen schamen zich nooit voor een godsdienst, die ze zelf kunnen volbrengen. Heidenen, Mohammedanen,

Joden, en aanhangers van een verdorven Christendom, schamen zich niet voor hun godsdienst. Helaas! velen onder hen die de waarheid en Christus naar waarheid belijden, schamen zich. Een merkwaardig feit. Maar het laat wel zien wat de zwakke menselijke natuur is!

Nogmaals, de predikers van de wet probeerden de heidenen buiten te sluiten. Ze wilden verhinderen dat de volken de waarheid zouden horen, want zij waren bang dat ze de waarheid zouden aannemen. Dan zou hun geestelijk verstand zo verlicht worden, dat ze niet naar de verkeerde inzichten zouden luisteren maar begrijpen dat het stelsel van de wet en van het Jodendom het Christendom tegensprak. Zo gaan zij altijd te werk. De leiders van een verkeerd stelsel proberen te voorkomen dat de mensen de waarheid horen, omdat zij de mensen alleen aan zichzelf willen verbinden. Als de leer van de apostel goed was dan moesten de Galaten in de eerste plaats vast houden aan wat hij hun geleerd had en altijd ijverig zijn en niet alleen wanneer hij bij hen was.

Door dit alles verlangde de apostel ernaar bij hen te zijn. Hij was ten einde raad met hen, want zij hadden het evangelie werkelijk prijsgegeven. Maar toch als hij op de Heer ziet, vertrouwt hij erop dat Christus werkelijk in hun hart woont; hij hoopt maar dat ze alleen met het hoofd die leer hadden aangenomen die het evangelie van Christus totaal bedierf. Hij moest, om zo te spreken, opnieuw in barensood zijn, totdat Christus in hen gestalte zou krijgen. Toch noemt hij hen zijn kinderen: zijn liefde bezielde hem met vertrouwen, maar toch was zijn hart ongerust. Hij wilde wel, dat hij nu bij hen was en op een andere toon tot hen spreken, een toon die bij hun toestand paste. Hij wilde hun niet alleen de waarheid leren, maar alles doen wat nodig was. Let hier op de diepe liefde van de apostel. Mozes, zo trouw als hij was, werd vermoeid van de last van het volk en zei: "Heb ik dit gehele volk ontvangen of heb ik het gebaard, dat Gij tot mij zoudt kunnen zeggen: Draag het in uw schoot, zoals een voedstervader een zuigeling draagt, naar het land dat Gij aan hun vaders onder ede beloofd hebt?" (Num. 11:12). Maar de apostel is

bereid om voor de tweede maal voor hen als voor zijn kinderen in barensood te zijn, opdat hun zielen behouden mogen worden.

Vers 21. Hij verandert nu van toon. “Zegt mij, gij, die onder [de] wet wilt zijn, luistert gij niet naar de wet?”. Hij wilde de wet laten spreken, aangezien zij de genade van het evangelie verlieten. In de wet stond dat Abraham twee zonen had, één van de slavin, de andere van de vrije; de één was geboren naar het vlees, de andere van de vrije vrouw naar de belofte van God. Maar deze dingen hebben een zinnebeeldige betekenis en laten de twee verbonden zien: de éne van de berg Sinaï, die slaven baart, dat is Hagar, de slavin. Nu deze Hagar is de berg Sinaï en beantwoordt aan Jeruzalem (d.w.z. aan het stelsel van de wet waarvan Jeruzalem het centrum is), met haar kinderen, en ook aan hen die onder de wet zijn. Maar het Jeruzalem dat boven is, de ware gemeente van God, gezien in haar hemelse plaats, is vrij, en dat is onze moeder.

Zo was de toepassing van de geschiedenis van Abraham en Sara en haar dienstmaagd Hagar. Maar de apostel haalt uit Jesaja nog een ander gedeelte aan, om te laten zien dat Jeruzalem in de tijd dat zij prijsgegeven was door God, meer kinderen voortbracht dan toen zij een man had. Deze kinderen zijn wij, de Christenen, gedurende de tijd van de gemeente (Jesaja 54:1). De profeet richt zich tot Jeruzalem, als het zich zal verheugen wanneer het hersteld is in het komende koninkrijk; hij erkent dat de eenzame meer kinderen heeft dan zij die een man had. De kinderen geboren naar de belofte, zijn in de tegenwoordige tijd talrijker dan zij die geboren werden toen Jeruzalem nog door God erkend werd.

In vers 28 komt hij weer terug op de geschiedenis van Sara. “Maar gij, broeders, zijt kinderen van de belofte evenals Izaäk. Doch zoals toen hij, die naar het vlees geboren was, hem vervolgde, die naar de Geest [geboren was], zo ook nu”. Er was teveel overeenkomst, dat het beginsel niet duidelijk zou zijn. Het waren altijd de Joden die tegenstand tegen Paulus verwekten. Er is maar een geval waarin het anders was. Het Woord van God velt duidelijk Zijn oordeel: “Drijf de slavin en haar zoon uit; want de zoon van de slavin zal niet erven met de zoon van de vrije”. De twee dingen zijn onver-

enigbaar: als iemand erfgenaam is door de wet, dan is hij geen erfgenaam door de belofte en de genade. Gerechtigheid en zegeningen verkrijgen door onze eigen werken en uit genade de vrije gift van God ontvangen kan niet samengaan: ze staan tegenover elkaar.

Zodoende zijn we geen kinderen van de slavin, maar van de vrije vrouw. We kunnen onmogelijk de kinderen van beide zijn, anders, zoals de apostel zegt, is de genade geen genade meer. We zijn bevrijd van de wet, van zijn ceremoniën, van zijn dienst, van de beginselen van de wereld, om een opgestane Christus toe te behoren, die onze zonden te niet gedaan heeft en ook al de inzettingen van de wet heeft afgeschaft. Hij heeft de vloek voor ons gedragen en ons voor het aangezicht van God een leven gegeven in vrijheid en in heiligheid. Christus Zelf is dit leven voor ons. In dit leven verblijden wij ons in de heiligheid en in de vergeving, en roemen in God inplaats van te leven in vrees. Wij zijn kinderen van de vrije vrouw en van haar alleen. De apostel begint hen nu te vermanen trouw te blijven aan dit beginsel.

5. *Vrijheid*

“Om vrij te zijn heeft Christus ons vrijgemaakt; staat dan vast en laat u niet weer onder een slavenjuk brengen”. Paulus maakt gebruik van het apostolisch gezag dat hij persoonlijk had over de volken en dat nog versterkt werd door het werk dat hij onder de Galaten gedaan had. Zij hadden het evangelie uit zijn mond gehoord en met blijdschap aangenomen. “Zie ik, Paulus, zeg u, dat als gij u laat besnijden, Christus u niets baten zal”. Zij wilden op een andere grondslag gaan staan: op de grondslag van menselijke gerechtigheid, door werken verkregen; niet op die van de Goddelijke gerechtigheid door het geloof in Christus. Zij konden niet op twee manieren tegelijk gerechtvaardigd worden. Als zij zich lieten besnijden, moesten zij de hele wet houden. Het is heel eenvoudig: als iemand zich onder de wet plaatst, moet hij de wet houden. Wil iemand rechtvaardig en aangenaam worden voor God door middel van de wet, dan moet hij de wet in elk opzicht houden. Maar dan is hij van de genade vervallen.

De positie van de Christen is zo: wij hopen niet gerechtigheid te krijgen, maar door de Geest en op grond van geloof hopen we op wat bij de gerechtigheid hoort. De gelovige Galaten bezaten gerechtigheid, Goddelijke gerechtigheid in Christus, en wel op grond van geloof. Maar de heerlijkheid die bij deze gerechtigheid hoort, bezaten zij nog niet: die vormde hun hoop. Zodoende: door het geloof, op grond waarvan zij gerechtigheid bezaten, hoopten zij door de Heilige Geest op de heerlijkheid die behoort bij de gerechtigheid, die het deel is van allen die in Christus Jezus zijn. Gezegende toestand! De gerechtigheid is ons bezit en de heerlijkheid, die erbij hoort is onze hoop. De Heilige Geest is de bron en de kracht van deze hoop. Het geloof is de bron en de verwerkelijking van onze betrekking tot God; en door dat geloof zien we de heerlijkheid, die we nog niet bezitten. We rusten echter in de gerechtigheid, waar-

door we weten dat we recht op de heerlijkheid hebben. Wat een voorrecht dat we geen gerechtigheid hoeven te zoeken!, we bezitten de gerechtigheid, wij zijn rechtvaardig in Christus; onze hoop is, bij Hem te zijn in heerlijkheid, in overeenstemming met de gerechtigheid. Het is door geloof, aangezien alles in Christus door het geloof is.

In Hem heeft besnijdenis, en ook onbesneden zijn, geen enkele kracht, maar geloof dat door de liefde werkt. Dat is de werkelijkheid van het Goddelijk leven dat vrede met God geniet en door geloof de Goddelijke heerlijkheid en de hemelse dingen zoekt. Daar is ons deel en terwijl we daarop wachten, werkt het geloof door de liefde, die in onze harten vloeit uit de bron, God Zelf, die alles heeft gegeven, zelfs Zijn eigen Zoon.

We zien hoe verontrust en bezorgd de apostel was. Hij voelde dat de waarheid weg was en dat zijn geliefde kinderen het rechte pad hadden verlaten. “Gij liept goed; wie heeft u tegengehouden, dat gij de waarheid niet zoudt gehoorzamen? Die overreding (n.l. van de valse leraars) is niet uit Hem die u roept”. De Galaten konden wel weten dat wat ze nu aannamen, niet was, wat ze in het begin ontvangen hadden. Zij wisten wel, dat toen God hen, door de mond van Paulus, had geroepen om zich te verblijden in het enige ware heil van God (en dit was een bron van vreugde voor hen geweest), het niet gebeurde door de wet of door de besnijdenis, door menselijke gerechtigheid of de werken van de mens, en ook niet door de vormelijkheden waardoor men de tekortkomingen tracht te herstellen van eigen werken, om daardoor rechtvaardig te worden.

Dat was niet het evangelie dat Paulus had gepredikt, toen zij tot kennis van God waren gekomen; nee, het was genade en een volkomen heil in Christus. De nieuwe leer kwam niet uit dezelfde bron; daarom was die niet uit God. Een weinig zuurdeeg doorzuurt het hele deeg. Door het evangelie worden zielen bekeerd: het is de kracht van God die in iemand persoonlijk werkt, die leven geeft en tegengesteld is aan het hart van de mens. Verkeerde leer, menselijke gerechtigheid, werken en vormelijkheden staan niet in tegenstelling met het hart van de mens. Ze zijn als zuurdeeg dat zich verspreidt

en doordringt in het overgrote deel van de mensen en in hun doen en laten.

Vers 10. Het is mooi om te zien, hoe de apostel, temidden van het verdriet toch vrede en vertrouwen vindt, wat de Galaten betreft, door te zien op de Heer. Hij had gezegd dat hij ten einde raad was met hen, en niet wist wat hij van hen moest denken. Nu zegt hij: “Ik vertrouw van u in [de] Heer”. Het is altijd liefelijk om Zijn Naam erbij te betrekken, in het bewustzijn dat Hij de Zijnen liefheeft, dat Hij aan hen denkt, en dat we al onze zorgen op Hem kunnen werpen in de zekerheid dat Hij Zich met hen bezig houdt. “Weest in niets bezorgd”, zegt Paulus tegen de Filippiërs (hfdstk. 4:6). We zien hoe ernstig de apostel verlangt naar de zegen voor zijn kinderen en naar de handhaving van de waarheid: maar hij wist zijn bezorgdheid bij de Heer te brengen. Zo kreeg hij vertrouwen waar hij eerst ten einde raad was. Nu kon hij er weer op vertrouwen, dat de Galaten niet anders gezind zouden zijn; maar, zegt hij, wie u in verwarring brengt, zal het oordeel dragen, wie hij ook is.

We vinden hier ook nog andere kenmerken en resultaten van het geloof, behalve het hersteld vertrouwen met het oog op de kinderen van God. Hoewel Christus verborgen is, toch regeert Hij in de gemeente van God, en alle macht in hemel en op aarde is van Hem. Wie hen in verwarring bracht zou niet ontkomen aan het oordeel van God, wie hij ook was. Paulus is overtuigd van de trouw van God, hij weet, dat Christus de gemeente lief heeft, en alles zal doen wat nodig is om haar te beschermen tegen de boze opzet van de vijand. Dat geloof geeft hem vertrouwen en maakt hem gelukkig in de strijd in zijn dienstwerk. Hij kan rusten in de trouw van de Heer. Dat geloof bezielt hem met vertrouwen wat de toestand van de Galaten betreft en geeft hem de overtuiging dat de misleiders door de hand van God zullen worden weggenomen.

Vers 11. Paulus gaat nu weer over zichzelf spreken. “Als ik nog besnijdenis predik, waarom word ik dan nog vervolgd?”. Het waren immers juist de Joden die hem overal vervolgden. Als hij de besnijdenis predikte dan zou de ergernis van het kruis te niet gedaan zijn. Bovendien zien we hoe verontrust hij is, wat kenmerkend is in deze

brief: “Och, lieten zij zich maar verminken, zij die u opstoken! Want gij, broeders, zijt geroepen om vrij te zijn”; een beginsel, dat in verband met de volgende verzen van het grootste belang is. Een Christen wordt geroepen tot vrijheid, de heilige vrijheid van de nieuwe natuur, maar toch: tot vrijheid. Er is nu niet meer een wet die hem dwingt, of liever, die tevergeefs probeert hem te dwingen – terwijl zijn wil in strijd is met de wet – om te voldoen aan de verplichtingen, die voortvloeien uit de betrekking waarin hij staat, door de wil van God. Er wordt de Christen geen wet opgelegd, die het kwade verbiedt aan een menselijke natuur die het kwaad liefheeft; die de liefde tot God en de naaste voorschrijft aan een mens die van nature zelfzuchtig is.

Als het mogelijk was geweest de zedelijke vrijheid van Christus weg te nemen – wat niet mogelijk was – dan had men Hem moeten beletten aan de wil van de Vader te gehoorzamen. Dit was het voedsel dat Hij at (Joh. 4). Als volmaakt Mens leefde Hij van elk woord dat uit de mond van God kwam. Hij wilde liever sterven, en de bittere beker, die de Vader Hem had gegeven, drinken, en Hem verheerlijken door die beker te drinken, dan ongehoorzaam zijn. Het Christendom is de vrijheid van een nieuwe natuur die de gehoorzaamheid liefheeft en graag de wil van God doet. Inderdaad kan het vlees, als het niet ten onder wordt gehouden, de vrijheid misbruiken om aan eigen verlangens te voldoen. Precies zo als het vlees de wet gebruikt, om een eigen gerechtigheid te bewerken. De wet is gegeven om de mens van zijn zonde te overtuigen, maar de ware vrijheid van de nieuwe mens – Christus ons leven – is de vrijheid van een heilige wil. De Christen heeft een heilige wil verkregen doordat hij verlost is van de kracht van de zonde. Hij is vrij om anderen te dienen door de liefde. De hele wet wordt in één woord vervuld – “Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf”. De Christen kan nog veel meer doen, hij kan zichzelf voor anderen geven. Als hij de leiding van de Geest volgt, is het minste wat hij doet dat hij de wet vervult in liefde. Maar als de Galaten elkaar opaten door hun zelfzucht, door te twisten over de besnijdenis en de wet, “ziet dan toe”, zegt de apostel, “dat gij niet door elkaar verslonden wordt”.

De apostel stelt hier de beginselen van de heiligheid vast, van de Christelijke wandel; hij brengt de Heilige Geest in, inplaats van de wet. In het voorafgaande gedeelte van de Brief had hij de Christelijke rechtvaardiging door het geloof uiteengezet, in tegenstelling tot de werken van de wet. Hier laat hij zien dat God heiligheid bewerkt. Inplaats van gerechtigheid te eisen, van een mens en een natuur die de zonde liefheeft, zoals de wet deed met de menselijke gerechtigheid, brengt God gerechtigheid in het menselijk hart, gewerkt door de Geest. Toen Christus was opgevaren naar de hoge en Zich gezet had aan de rechterhand van God, nadat Hij een volmaakte verzoening had bewerkt voor hen die in Hem zouden geloven, zond Hij de Heilige Geest om in hen te wonen. Zij waren al kinderen van God door het geloof in Christus Jezus en omdat zij kinderen van God waren, gaf God hun de Geest van Zijn Zoon. God verzegelde hen als de Zijnen door de gave van Zijn Geest, omdat zij uit God geboren waren en gereinigd door het bloed van Christus, aange-naam gemaakt in de Geliefde, tot de dag der verlossing, d.w.z. tot de dag van de heerlijkheid. Omdat zij het nieuwe leven hebben, omdat zij Christus als hun leven hebben, behoren zij te wandelen als Christus en het leven van Christus hier beneden te openbaren in hun sterfelijk vlees.

Door de werking van de Heilige Geest en door het Woord wordt dit leven, in ons voortgebracht. De Geest leidt de gelovige; de levensregel is het Woord. De vruchten zijn de vruchten van de Geest. De wandel van de Christen is de openbaring van dit nieuwe leven, van Christus, van Christus ons leven, in de wereld. Als we dit pad – Christus Zelf – volgen, als we wandelen in Zijn voetstappen, zullen we de begeerten van het vlees niet volbrengen. Op die manier wordt voorkomen dat we zondigen; maar dat gebeurt niet door de wet, die een mens dwingt te doen wat hij niet wil.

De wet is niet in staat om het vlees te dwingen tot gehoorzaamheid, want het vlees onderwerpt zich niet aan de wet van God, en kan dat ook niet. Het nieuwe leven houdt van gehoorzaamheid, houdt van heiligheid en Christus is de kracht van het nieuwe leven en de wijsheid door de Heilige Geest. Het vlees is er nog wel. Het

begeert tegen de Geest, en de Geest tegen het vlees, om te voorkomen dat we wandelen zoals we zelf willen. Maar als we wandelen door de Geest, zijn we niet onder de wet. We zijn niet als de man in Romeinen 7, waar de wil, aangezet door de nieuwe natuur, ernaar verlangt om goed te doen. Maar omdat hij een gevangene van de zonde is, kan hij met geen mogelijkheid doen wat hij wil. Want de wet geeft geen kracht en ook geen leven. Onder de wet is geen kracht, ook niet als er leven is: de mens is een gevangene van de zonde.

Maar de gelovige is vrij als hij verzegeld is met de Heilige Geest en hij kan het goede doen, dat hij liefheeft. Als Christus zo in hem is, dan is het lichaam dood, dan is de oude mens met Christus gekruisigd. De Geest is leven, en die Geest werkt als een Goddelijk en machtig Persoon, in hem om goede vruchten voort te brengen. Het vlees en de Geest staan wat hun natuur betreft tegenover elkaar. Maar als we trouw zijn en de genade zoeken, dan zal de kracht van de Geest – d.w.z. Christus, door Zijn Geest, die in ons woont – ons in staat stellen om het vlees voor dood te houden, om te wandelen in de voetstappen van Christus, om vruchten voort te brengen die bij Hem passen.

Er is werkelijk geen enkele moeilijkheid om de vruchten van de Geest te onderscheiden van de werken van het vlees. De apostel somt ze op, tenminste die welke kenmerkend zijn, respectievelijk voor het vlees en voor de Geest. Hij zegt zonder meer dat zij, die de droeve werken van het vlees doen, het koninkrijk van God niet zullen beërven: maar de vrucht van de Geest is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, e.d.; tegen zulke dingen is geen wet. God kan de vruchten van Zijn eigen Geest niet veroordelen. Let er op welke vruchten het eerst genoemd worden: liefde, blijdschap, vrede. De Geest zal zeker de praktische vruchten voortbrengen, die het leven van Christus aan de mensen laten zien. Maar de innerlijke vruchten, de vruchten voor God, komen eerst, die toestand van de ziel is nodig om de andere vruchten voort te brengen. Veel bekeerde mensen zoeken deze praktische vruchten bij zichzelf om zich te overtuigen dat zij uit de Geest geboren zijn en

aangenaam gemaakt voor God. Maar liefde, blijdschap, en vrede, zijn de eerstelingen van de tegenwoordigheid van de Geest, de andere volgen. Om te weten wat in het hart van God is, moeten we de vrucht zien die Zijn hart voortbracht: de gave van Jezus.

Als ik in Jezus Christus geloof en door Hem in de liefde van God; als ik verzegeld ben door God met de Heilige Geest, dan ben ik me bewust van Zijn liefde. De liefde, die getoond werd in de dood van Jezus, is in mijn hart uitgestort door de Heilige Geest, die God geeft aan hen die van hun zonden gewassen zijn door het geloof in Zijn bloed. Door die Geest zijn we ons bewust van onze positie voor God, en liefde, blijdschap, en vrede vullen het hart. De vruchten die er op volgen zijn bovendien het bewijs voor anderen dat mijn zekerheid en overtuiging echt zijn, dat ik niet misleid ben. Maar voor mijzelf is wat God gedaan heeft het bewijs voor wat in het hart van God is. Door het geloof heb ik bezegeld dat God waarachtig is. Verzegeld door de gave van de Geest, verblijd ik mij dan in Zijn goedheid, en de vruchten van het nieuwe leven maken aan anderen openbaar dat dit leven er is.

Bovendien “zij die van Christus zijn, hebben het vlees gekruisigd met de hartstochten en begeerten”. Zij behoeven niet te sterven: Christus is voor hen gestorven, en Hij die gestorven is, is ons leven. Wij houden ons voor dood, met Hem gekruisigd, alsof wijzelf op het kruis gestorven waren, want Hij leed ten behoeve van ons. Nu ik een ander leven bezit, erken ik het vlees niet als “ik”, maar als de zonde die in mij woont en ik houd het voor gekruisigd. De trouwe Christen realiseert zich dit voortdurend. God verklaart dat wij met Christus gestorven zijn: Hij ziet ons zo (Kol. 3:3). De gelovige neemt de verklaring van God dankbaar aan en houdt het vlees, de oude mens, voor dood (Rom. 6), en als hij trouw is, past hij door de Geest het kruis praktisch toe op het vlees, zodat het niet werkt (2 Kor. 4); bovendien zendt God in Zijn regering wat noodzakelijk is om de Christen te beproeven en dit te verwerkelijken.

De apostel voegt er de vermaning bij, “Als wij door de Geest leven, laten wij ook door de Geest wandelen. Laten wij niet streven naar ijdele eer, en zodoende elkaar tergen, elkaar benijden”. Ijdele

eer wordt door de wet eerder aangemoedigd dan teniet gedaan; want de wet maakt dat we aan onszelf denken. Als de wet op de juiste wijze wordt toegepast, is de wet zeer nuttig om te overtuigen van zonde, maar niet om gerechtigheid voort te brengen.

De manier waarop de wet werkt met het oog op gerechtigheid en heiligheid is zo in een helder licht gezet en grondig nagegaan. De wet brengt geen gerechtigheid voort, de wet eist gerechtigheid. De wet kan niet samengaan met Christus als middel om gerechtigheid te verkrijgen: “als de gerechtigheid door [de] wet is, dan is Christus zonder reden gestorven”. De mens had stellig de geboden van God moeten houden, maar dat is niet echt de vraag. De mens heeft de geboden niet gehouden, en daarom is hij op die grond verloren. Aan de andere kant: Christus brengt verlossing omdat wij schuldigen waren.

Wat verder de heiligheid betreft: God beoogt niet om door middel van de wet heiligheid te bewerken in het vlees. Want het vlees onderwerpt zich niet aan de wet, en kan dat ook niet. God geeft nieuw leven in Christus en Hij geeft de Heilige Geest, om vruchten voort te brengen die Hem aangenaam zijn, en waartegen zeker geen wet van God is. God kan de vruchten van Zijn Geest niet veroordelen. De nieuwe schepping, het nieuwe leven, met zijn vruchten door de Geest, zijn aangenaam voor God. Het nieuwe schepsel streeft ernaar Hem te behagen.

Laten we gesterkt door de Geest en door Hem onderwezen, naar de wijsheid van God zoals uiteengezet in het Woord, onze wandel voortzetten in de voetstappen van Christus, het volmaakte Voorbeeld van het leven van God in een Mens, dat aan ons gegeven is.

6. Onze wandel

De apostel voegt er enige vermaningen aan toe. Ten eerste met het oog op de genade die we tegenover elkaar behoren te tonen, in het gevoel van onze verantwoordelijkheid. De wettische geest leidt vanzelf tot gerechtigheid, en daarna tot hardheid tegen de ander wanneer die door een overtreding overvallen wordt. De wettische gezindheid maakt dat wij onze eigen zwakheid vergeten. Dit was duidelijk te zien bij de farizeeën en wordt ook bij Christenen aangetroffen. Daarom vermaant de apostel hen en zegt: “Broeders, zelfs als iemand door een overtreding overvallen wordt, brengt gij die geestelijk zijt zo iemand terecht in de geest van zachtmoedigheid, ziende op uzelf, opdat ook gij niet in verzoeking komt”. Het bewustzijn van eigen zwakheid maakt ons zachtmoedig tegenover anderen.

Vervolgens (vers 2) krijgen we een wet; hij noemt het zo omdat zij een wet wilden. De ware wet, als zij er één wilden hebben, is te wandelen zoals Christus – d.w.z. de lasten van anderen dragen, en zo de uitnemendste wet vervullen, de wet van de liefde. Hij wilde niet dat zij onverschillig zouden staan tegenover de zonde, of te kort zouden schieten in de nodige tucht als er zonde openbaar werd. Maar als een broeder door een overtreding overvallen werd, wilde hij, dat zij in liefde zijn herstel zouden zoeken, met trouwe, heilige liefde. Het gevaar en zelfs het gevolg van een wettische geest is, dat wij denken dat we iets zijn. We zijn niets. Wij misleiden onszelf als we denken iets te zijn. Eenvoudige woorden, maar vol kracht! Wij moeten onszelf en ons eigen werk beproeven, en dan zullen wij alleen wat onszelf betreft roem hebben en niet wat een ander betreft. Een beginsel dat altijd waar blijft. Zo was het toen met de Galaten en zo is het nu nog. Wiens werk was het eigenlijk, dat onder hen gedaan was? Het werk van Paulus. Anderen wilden er aanspraak op maken; maar toen zij nog heidenen waren had Paulus onder hen gewerkt en hij was het middel tot hun bekering geweest. Door zijn

dienst hadden zij Christus in hun harten ontvangen. Maar ieder zal zijn eigen pak dragen. De genade kan de lasten van anderen wel dragen; maar wat de verantwoordelijkheid betreft, als de Heer zal oordelen, zal ieder zijn eigen pak dragen. Hier eindigt de vermaning betreffende de verhoudingen van de broeders in hun verantwoordelijkheid tegenover elkaar, en met betrekking tot wat voor iedereen gold. Hij voegt eraan toe, dat zij die in het woord onderwezen werden, in liefde zouden denken aan de behoeften van hen die onderwijsgaven.

De apostel keert dan terug naar het grondbeginsel van de Christelijke wandel. Dat is geen wet die gegeven wordt aan een natuur, die altijd, juist door die natuur, de wet weerstaat. Neen! het is een kracht die in een nieuw leven werkt; het is de Geest die zij, die in de Heer Jezus geloven, ontvangen. De regering van God maakt de gevolgen die uit de wandel voortvloeien onvermijdelijk. God laat niet met Zich spotten; “wat een mens zaait, dat zal hij ook oogsten”. “Want wie voor zijn eigen vlees zaait, zal uit het vlees verderf oogsten; maar wie voor de Geest zaait, zal uit de Geest [het] eeuwige leven oogsten”. Er is een pad van zonde en het pad van de Geest, waarin de waarachtige Christen wandelt: beide leiden onontkoombaar naar het erbij horende einde. Het pad van het vlees leidt naar het verderf, dat is zelfs in dit leven al zo. Het pad van de Geest leidt naar het eeuwige leven.

Vers 9. We moeten niet moe worden op de rechte weg, want God is getrouw. Als we volhouden, zullen we op Zijn tijd oogsten. Wij willen vaak meteen de vruchten van onze arbeid zien; zoals iemand die de aarde omwroet om te zien of het zaad al ontkiemt. Maar het werk, als het echt is, is het werk van God. We moeten wachten tot Zijn werk voltooid is, dan zullen we rijpe vruchten zien, die passen bij Zijn volmaakte vakbekwaamheid. Laten we dan niet moe worden in goeddoen. Maar laten wij als wij de gelegenheid hebben goeddoen aan allen, maar het meest aan de huisgenoten van het geloof.

Vers 11. De apostel keert naar zijn hoofdonderwerp terug, waaruit blijkt hoezeer het zijn gedachten geheel in beslag nam. Dat blijkt

trouwens ook al uit het feit dat hij noemt. Hij was zeer verontrust omdat de Galaten de beginselen van de genade verwierpen, waarin zij onderwezen waren, en waardoor zij bekeerd waren. Hij had deze brief met zijn eigen hand geschreven, hoewel hij gewoonlijk gebruik maakte van een ander om te schrijven (Rom. 16:22; 2 Thess. 3:17). Allen die u dwingen om u te laten besnijden, zegt de apostel, willen zich mooi voordoen in het vlees. Zijzelf houden de wet niet, maar zoeken hun eigen eer, door te proberen anderen onder de wet te brengen. Zij ijverden voor de godsdienst waarop men zich al beroemd had in de dagen van hun voorvaderen. Zo konden ze roemen in het vlees, door proselieten uit de volken te maken. De apostel wilde alleen roemen in het kruis van de Heer Jezus Christus, “door wie voor mij de wereld gekruisigd is, en ik voor de wereld”. Willen we goed voor de dag komen, ook godsdienstig, bij de mensen van de wereld? Dan zoeken we de eer van de wereld die Hem oneer heeft aangedaan, die Hem heeft verworpen en gekruisigd; Hem die ons heeft liefgehad en Zichzelf voor ons heeft overgegeven.

Het kruis is voor ons de behoudenis, het bewijs van de oneindige liefde van God. Maar het was de schande waaraan de Heer der heerlijkheid Zich voor ons onderwierp. Daar heeft de wereld zichzelf uiteindelijk veroordeeld en daar is God verheerlijkt in liefde. Paulus wilde de eer niet van de wereld, die op het kruis de Heer, die hem zo liefhad, onteerde. Hij wilde alleen roemen in het kruis – het bewijs van de liefde van de Heer en van zijn verlossing. Paulus vereenzelvigde zich met Christus: hij was voor de wereld gekruisigd die de Heer gekruisigd had en de wereld was eveneens gekruisigd voor hem. Een wereld die de Heer gekruisigd heeft, is geen plaats waar een Christen eer kan zoeken. De wereld heeft door het kruis openbaar gemaakt wat ze is. Zullen we samengaan met de wereld en Christus kruisigen? Of zullen we Hem erkennen, die Zichzelf op het kruis voor ons gegeven heeft en Hem liefhebben, daar waar Hij Zijn liefde voor ons liet zien? “In Christus Jezus is noch besnijdenis iets, noch onbesneden zijn” – dat is allemaal voorbij door het kruis, nu we gestorven zijn aan de wereld en zijn beginselen – “maar een nieuw schepsel”. Dit is de Christelijke leefregel. Niet een wet die

van toepassing is op een kind van Adam, naar het vlees geboren, die in de wereld leeft. Hoewel het vlees zich niet onderwerpt aan de wet en dat ook niet kan. “En allen”, zegt de apostel, “die naar deze regel zullen wandelen, vrede en barmhartigheid zij over hen en over het Israëel van God” – niet over de mens naar het vlees.

Paulus, is er zich van bewust wat hij in zijn dienst is geweest en met een geduldig hart en verheven geest, roept hij uit: “Voortaan doe niemand mij moeite aan, want ik draag de merktekens van de Heer Jezus in mijn lichaam”. Wat treurig, dat de apostel, die verdrukking leed, verplicht was zich te beroepen op een dergelijk bewijs van zijn goddelijke roeping. Er zijn geen groeten, geen woord van liefde of genegenheid. “Voortaan doe niemand mij moeite aan”, is alles wat hij kan zeggen tot hen die vroeger hun ogen hadden willen uitrukken uit liefde voor hem.

Dit alles laat duidelijk zien hoe zwaar de dwaling van de Galaten drukte op het hart van de apostel. Wat verschrikkelijk verdorven is het hart van de mens! Hij is zich onbewust van de toestand van zonde en zwakheid waarin hij verkeert. Inplaats dat hij nu in de wet het bewijs vindt van die toestand, gebruikt hij de wet om zijn eigen gerechtigheid op te richten En dat nog wel nadat het evangelie de gerechtigheid van God voor ons in Christus geopenbaard heeft, omdat we immers zelf geen gerechtigheid voor God hebben. Toch wordt van die dag af deze dwaling overal gevonden. Het is de leer die kenmerkend is voor alle geledingen van het Christendom.

De Brief aan de Galaten is heel belangwekkend, maar wel zeer droevig. De brief brengt ons terug naar de grondslagen van het Christendom, de grondslagen van onze betrekkingen. We vinden hier niet, de voorrechten die de Christen toebehoren en zijn positie in Christus. Maar de gelovige die wil groeien in de genade heeft deze Brief zoveel te meer nodig. Want als we niet goed geworteld zijn in de genade, en in de resultaten van het werk van Christus, dan is het onmogelijk om te groeien in het nieuwe leven en in de gemeenschap met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus. Het is altijd weer nodig om opnieuw de grondslagen te leggen, waarop onze betrekkingen tot God berusten.

7. Kort overzicht van de brief

Wellicht stellen uw lezers* er belang in, als hun voor de aandacht gesteld wordt wat de grote beginselen zijn, die de grondslagen vormen van de leer van de Brief aan de Galaten. Het is een eenvoudige en duidelijke Brief. De gemeenten van Galatië liepen groot gevaar om het Judaïsme aan het Christendom toe te voegen en zodoende het karakter van het Christendom zelf teniet te doen. Het was echter niet alleen in hun tijd dat de neiging bestond dit te doen, en dat het nodig was hier tegen te waken.

De wet is een toetsing van de menselijke natuur, om te zien of deze gerechtigheid voor God kan voortbrengen. De wet is ook een volmaakte regel van gerechtigheid voor de natuurlijke mens in alles wat deze schuldig is aan God en zijn naaste. De wet eist daarom onderworpenheid, en de mens moet het vereiste vervullen op straffe van het oordeel. Het gezag van God, de onderwerping van de mens aan Zijn geboden, en een volmaakte gedragsregel voor de mens in z'n huidige toestand als kind van Adam, zijn alle in dit stelsel besloten. Maar de mens, die zich er van bewust is, dat hij de wet behoort te volbrengen, daar z'n eigen geweten hem zegt dat de wet goed is, wantrouwt z'n eigen zwakheid niet en vermoedt niet hoe diep z'n val is. Hij meent dat hij door het houden van de wet rechtvaardig zal staan tegenover God en daardoor is hij dadelijk bereid de wet te houden om zodoende die gerechtigheid te bezitten, en zich te verheugen in de gunst van God; dan zal alles wel goed zijn als het oordeel komt. Voor een natuurlijk mens bevredigt de inachtneming van de uiterlijke eisen van de wet het natuurlijke geweten. Zien we in, dat de wet geestelijk is, dan leidt dit er toe dat we die wet ontdekken in onze leden die al onze pogingen verijdelt. Maar daar God de wet gegeven had, was het zeer moeilijk en vereiste het fijn gevoel

* Oorspronkelijk gezonden aan "The Present Testimony."

om aan te tonen, dat de wet als stelsel voorbij was. De wet was wel op z'n juiste plaats en ook geschikt voor z'n eigen werkelijke doel, maar hij moest plaats maken voor een stelsel van genade dat God Zich had voorgenomen en beloofd, lang voor de wet gegeven werd. De apostel toont aan en maakt duidelijk, dat het dood en veroordeling betekent om onder de wet te zijn. Want de gezindheid van het vlees (de natuur waar de wet mee te maken heeft) onderwerpt zich niet aan de wet, en kan dat ook niet. Niemand die onder de wet is kan ontsnappen aan de vloek van de wet, door het gezag van de wet te niet te doen. We kunnen alleen ontkomen door te sterven terwijl we onder de wet zijn, en wel door het lichaam van Christus. In Hem zijn wij dan in een nieuw leven, dat buiten bereik ligt van de veroordeling van de wet. Het kruis maakt alles duidelijk. Maar de verdienste van het vlees, d.w.z. zijn eigen verdienste, is de natuurlijke mens dierbaar. Zolang hij niet onderscheidt dat in hem (dat is in zijn vlees) geen goed woont, is hij afkerig om een goede leefregel op te geven. Niet graag zal hij de vernederende belijdenis afleggen dat hij zo'n groot zondaar is, dat de wet alleen maar z'n veroordeling kan zijn; dat de wet van de zonde hem te sterk is in zijn leden; dat hijzelf geneigd is tot kwaad, dat de wet, die krachteloos is door het vlees, hem alleen maar kan veroordelen. Joodse leraars, trots in hun eigenwaan en ijverig voor de wet, die hun volk tot eer strekte, konden niet verdragen, dat de wet terzijde gesteld werd als het noodzakelijke middel om gerechtigheid en leven te verwerven. Het Evangelie, dat het vlees in Jood en Volken oordeelde, en de Volken bevrijdde van alle onderwerping aan het Joodse stelsel, was voor hen onverdraaglijk.

De mens houdt altijd vast aan de wet en wekt zodoende de schijn, dat hij de aanspraken van God en Zijn heiligheid bevestigt. Totdat hij ontdekt wat het ware karakter is van het vlees en ontdekt, wat zijn ware toestand is: dat zovelen op grond van de werken van de wet zijn, onder de vloek zijn (Gal. 3:10).

Daardoor was Paulus, zowel wat z'n eigen dienst als wat de plaats van de wet betreft, voortdurend in conflict met deze Joodse leraars. Naarmate we z'n geschriften beter leren kennen, zullen we bemer-

ken wat een kwelling dit voor hem was, en hoe z'n geschriften er altijd van getuigen dat we de twee stelsels, wet en genade, niet kunnen vermengen. Dit ligt ten grondslag aan z'n hele leer, zowel in al de hoogste ontvouwingen, als in de eerste beginselen. De raadsbesluiten van God, in de tweede Mens, kwamen tot stand voordat de wereld bestond en de mens zelf verantwoordelijk was; maar ze werden pas geopenbaard nadat de tweede Mens gekomen was, en het werk volbracht had, waarop de tenuitvoerlegging van al deze raadsbesluiten berustte. De leer van de apostel, ten volle ontvouwd, verklaart de grondslag en de omvang van deze raadsbesluiten in hun volle ontplooiing in Christus, en wat ons betreft, in onze nieuwe en hemelse positie in en met Hem. Vanwege de ware toestand van de eerste mens, die verantwoordelijk is voor z'n wandel, waarvoor de wet de volmaakte regel was, legt de apostel de nadruk op de eerste beginselen van de waarheid en op de noodzaak om de eerste mens terzijde te stellen. Zodoende gaat hij spreken over de toepassing van de wet, die de mens alleen kan bereiken zolang hij leeft. Vervolgens stelt hij dan de genade en de Goddelijke gerechtigheid in de plaats van de wet; niet omdat de wet verkeerd was, maar omdat, daar de wet goed was, het dood en veroordeling betekende voor de mens om onder de wet te zijn. Christus voldeed aan deze verantwoordelijkheid voor ons op het kruis, Hij verheerlijkte de wet, doordat Hij de vloek droeg; maar tevens bracht Hij ons, dood aan de zonde en levend in Hem, in verbinding met een Ander – met Zichzelf, opgestaan uit de doden. In Zijn dood heeft God de zonde in het vlees veroordeeld, en Goddelijke gerechtigheid en leven aangebracht, toen Christus voor de zonde, een zondoffer was op het kruis. In deze beginselen onderwijst de Brief aan de Galaten ons grondig, zonder in te gaan op de raadsbesluiten die in vervulling zullen gaan op grond van Zijn werk op het kruis. Dat vinden we elders, het meest volledig in de Brief aan de Efeziërs.

Het eerste gedeelte van de Brief aan de Galaten gaat over de onafhankelijkheid van de dienst van Paulus. Zijn dienst was niet door of vanwege een mens (Gal. 1:1). Van de apostelen ontving hij niets. De openbaringen die hij ontving en z'n apostolisch gezag

kwamen rechtstreeks van de Heer. Maar het is mijn bedoeling niet, nu bij dit gedeelte stil te staan. Aan het eind van het tweede hoofdstuk spreekt de apostel in ernstige en vurige woorden over het verband tussen de wet en het evangelie, en hoe de verhouding is, van de één tot de ander; maar hierover aan het einde. Ik wil nu laten zien hoe hij de wet en het evangelie tegenover elkaar stelt.

Tot aan de zondvloed, totdat de geschiedenis van de menselijke verdorvenheid in Adam en Kaïn volkomen was, kwam God niet tussenbeide. Er was alleen een getuigenis van godvruchtige mannen en profeten. Dit tijdperk eindigde met het oordeel van de zondvloed. Daarna begon God opnieuw te handelen met de mens en Zijn wegen te ontvouwen met de mens in de toestand waarin hij toen verkeerde. Hij zette Zijn wegen voort tot het volle bewijs was geleverd van de onverbeterlijke toestand van de mens in de verwerping van Christus. Abraham was het begin van de wegen van God met de mens na de spraakverwarring en de verstrooiing van de mensen in volken, landen en talen. Hij riep Abraham geheel voor Zichzelf daaruit, en maakte hem tot stamvader en wortel van een nieuw geslacht op aarde, van Gods geslacht, zowel in natuurlijk als in geestelijk opzicht: respectievelijk het volk Israël; en het éne Zaad, Christus. We laten Israël, het nageslacht naar het vlees, waaraan de beloften zeker in genade vervuld zullen worden, een ogenblik rusten en letten erop dat de belofte gedaan wordt aan Abram in hoofdstuk 12, en bevestigd aan het zaad in hoofdstuk 22. Daar lezen we dat alle volken gezegend zouden worden in het Zaad, het éne Zaad, typisch voorgesteld door Izaäk, die geofferd en opgewekt werd. Hier wijst de apostel met nadruk op. De zegen kwam door de belofte. Deze was aan Izaäk bevestigd en kon niet te niet gedaan worden en (wat meer direct het onderwerp is) er kon niets aan toegevoegd worden. De wet kon er ook niet als voorwaarde aan toegevoegd worden. Daarvoor waren twee partijen nodig; maar God is één. De vervulling van de voorwaardelijke belofte hing af van de trouw van beide partijen en had daarom geen vastheid. Gods belofte was afhankelijk van Hemzelf alleen. Zijn trouw was er de zekerheid van, en het kon niet falen. Maar de wet, die vierhonderdendertig jaar later gekomen

is, kon de bevestigde belofte niet krachteloos maken en kon er ook niet aan toegevoegd worden. De wet is niet in strijd met de beloften van God, maar werd er slechts bijgevoegd totdat het Zaad zou komen, waaraan de belofte gedaan was, en bracht overtreding en geen gerechtigheid. De wet was niet uit het geloof; de zegen van de wet werd bewerkt door diegenen, die zelf onder de wet het gebod hielden. De belofte, het geloof in de belofte en de Beloofde, gaan samen. De wet bracht een vloek; Christus, het beloofde Zaad, werd een vloek voor hen, die onder de vloek waren, en nu het Christendom of het geloof is gekomen, zijn zij volstrekt niet meer onder de wet. De wet werd er in de tussentijd bijgevoegd en verloor zijn plaats toen het beloofde Zaad kwam. In de eerste plaats worden wet en genade tegenover elkaar gesteld; dan ook de wet tegenover de belofte, het geloof en het Zaad; en dit alles betreft de rechtvaardiging. Iemand onder de wet was een schuldenaar om de wet in zijn geheel te houden; en een Christen die zich op deze grond stelt is van de genade vervallen: Christus zal hem niets baten. Iemand die het verwacht van de wet, doet de genade van God teniet: als gerechtigheid door de wet is, dan is Christus zonder reden gestorven.

Maar de tegenstelling wordt ook toegepast op onze heiliging en godvruchtige wandel. De Geest en het vlees staan tegenover elkaar. Zij zijn in hun natuur tegenovergesteld aan elkaar. We moeten door de Geest wandelen, de dingen van de Geest voor ogen houden, om Zijn werken te doen en Zijn vruchten voort te brengen; maar als we door de Geest geleid worden, zijn we niet onder de wet. Leven en kracht en een hemels Voorwerp kenmerken de Geest, in tegenstelling met de wet, die te maken heeft met het vlees, maar tevergeefs, in plaats van ons eruit te trekken. Zo wordt zowel wat betreft de heiliging als de rechtvaardiging de wet tegenover de genade gesteld. Aan de ene kant staan: genade, de belofte, het geloof, Christus, en de Geest, en ik kan er aan toe voegen, een rechtvaardige positie voor God; en aan de andere kant, de wet, die gehoorzaamheid eist van het vlees, dat daaraan niet beantwoordt, en waar de wet ons niet van kan verlossen. De wet geeft geen leven. Want als er een wet gegeven was, die levend kon maken, dan zou de gerechtigheid inderdaad

op grond van de wet zijn. Het is deze volledige tegenstelling die de Brief aan de Galaten zo treffend maakt.

Het resultaat is dit. Als we door de Geest geleid worden, zijn we niet onder de wet. Wat is dan onze toestand? We verwachten door de Geest de hoop die met de gerechtigheid verbonden is, dat is de heerlijkheid. Hoe zo? Daar we rechtvaardig zijn in Christus, hebben we de Heilige Geest ontvangen, en in de kracht van die Geest wachten we op wat Hij zo heerlijk openbaart. Het vlees en de Geest staan tegenover elkaar en de Geest geeft ons kracht. De wet heeft dan geen enkele functie meer voor onze wandel. Wat onze kracht betreft: de Geest is onze kracht. Wat de aard van onze wandel betreft: daar is de vrucht van de Geest. De wet was een volmaakte regel voor het vlees; maar geen regel voor de Geest. De Geest openbaart hemelse dingen; Christus in de heerlijkheid, en Hij verandert ons naar Zijn beeld. Dit was in geen enkel opzicht het doel van de wet.

Hoe geeft deze Brief dan het werkelijke nut en de kracht van de wet aan? Petrus wilde, toen enigen van Jakobus kwamen, niet langer eten met de volken. (Gal. 2:11-21). Paulus weerstond hem openlijk: de zwakheid van de één gaf toe, door de tegenwoordigheid van de Joden, het krachtige geloof van de ander hield vast aan de waarheid van het evangelie. Petrus had de wet als de weg om gerechtigheid te verkrijgen verlaten, maar nu ging hij opnieuw opbouwen, wat hij afgebroken had; hij was dus een overtreder geweest toen hij het afbrak. Evenwel, Christus had hem daartoe gebracht. Dan was Christus een dienstknecht van de zonde. Wat was het resultaat van de wet? Ach, we zien, door genade, in ieder ernstig geweten, het ware werk van de wet. De wet werkte de dood. De wet had Paulus gedood, (d.w.z. in zijn geweten voor God). Hij had eens geleefd zonder wet (Rom. 7:9). Maar door de wet was hij gestorven voor de wet; en wel opdat hij op een andere wijze, in een ander leven, voor God zou leven, wat het vlees niet kon. Zou de wet eenvoudig aan Paulus voltrokken zijn, dan zou het resultaat de vloek en het oordeel en ook de dood geweest zijn, maar het vond plaats in Christus, Die onder de vloek van de wet voor hem gestorven was. Hij was met Christus gekruisigd, en zo was hij nu dood aan de wet en tevens aan

de zonde; hij had afgedaan met de oude Adam, op wie de wet van toepassing was. Niettegenstaande dat leefde hij nu. Maar niet hijzelf (dat zou het vlees geweest zijn) maar Christus leefde in hem.

De wet en het oordeel en het vlees waren (om zo te zeggen) weg, wat betreft de positie van Paulus voor God. Ze waren vervangen door Christus en de Geest, en op dit laatste wijst hij nadrukkelijk in hetgeen volgt in hoofdstuk 3. Maar er is meer: er is een Voorwerp voor de ziel. “Wat nu mijn leven in het vlees betreft, leef ik door het geloof in de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en Zichzelf voor mij heeft overgegeven”. Dit is het belangrijke punt. Die Goddelijke Persoon, die ons zo liefgehad heeft en Zichzelf voor ons gegeven heeft, die wij daardoor kennen in volmaakte genade in Zijn liefde tot de dood toe, is het heiligende Voorwerp voor het hele leven. We leven daardoor. De wet gaf geen voorwerp, evenmin als de wet leven gaf of kracht. Hier hebben we die gezegende kracht: terwijl het hart vol liefde is, laat het zich vol vertrouwen leiden door het Voorwerp, dat hem aan Zichzelf gelijkvormig maakt. Het beginsel waarnaar we handelen, de genade, het leven, de kracht, het Voorwerp – het wordt allemaal gesteld tegenover de wet, die niets van dit alles gaf, en die daardoor evenmin godsvrucht kon voortbrengen als gerechtigheid voor God.

De Brief stelt dus, als het gaat om gerechtigheid, maar ook om een heilige wandel, de genade, de belofte, het geloof, Christus en de Geest tegenover de wet en het vlees. De wet was nuttig om ons de dood te brengen, d.w.z. aan de oude mens, terwijl het oordeel is gedragen door Christus, in Wie wij aan de wet en aan het vlees gestorven zijn. Een nieuwe plaats, leven en gerechtigheid aan de andere kant van het kruis bezitten we nu met Christus in de hemel voor ons. Ik vertrouw dat de grote beginselen van de Brief op dit punt duidelijk genoeg zullen zijn om sommigen te helpen bij de bestudering van de Brief zelf.

The Collected Writings of J.N. Darby,
Expository
No. 6 Vol. 27

Inhoudsopgave

Inleiding	5
1. Een geroepen en onafhankelijke apostel	8
2. Valse broeders en het ware evangelie	28
3. Alleen geloof in Christus	37
4. God zond Zijn Zoon	50
5. Vrijheid	61
6. Onze wandel	69
7. Kort overzicht van de brief	73